

Domara Psalmar,

þad er

Domaraña Bok

Sem hefur inne ad halda þad markverdugasta, sem vidvijkur Tilstande, christelegrar Kyrkiu og veralldlegrar Valldstioornar a medal Israels Foolks, i Tijd 13 fyrstu Domaraña, allt fra Andlaate Josuæ til Samsons Dauda;

Og er

Historia CCXCIX Ara.

Gude til Lofs og Dijrdar, eñ einfoldum Almwga og christelegum Ungdoome til Miñesstyrkingar, Uppfrædslu og Uppbyggingar.

J

Saungvijsur

sniwen af

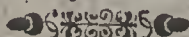
JONE SIGURDSSYNE,
ad Efre Lángey á Skardsströnd.

Under Umsioon og med Lagfæringu þar verande Sooknar Prests, Sr. Jons B. S. 1766.

Selst Innbunden 7. Fiskum.

Prentud ad Hrappsey, i þvi Konungl. privilegerada Bókþryckerie, 1783.
af Gudmunde Jons Syne.

Bæklingurenn
æfter sier
Lucku hia
Landsfoolkenu.

Pióden Fyrda frída,
fród og Hrínga-Tródur!
læred berst sem byriar,
Børnen Næmis giørnu;
Synged, kauped Saungva,
Psalma Lióð, af góðu,
vel af Vilia heilum,
vid þá uned Ydiu.

* * * * * *

Fridarens Elld vor góður,
Glede og Nade sedie,
Lída Sveit á Láde,
sem lióda þennann Hródur,
ydkar utann Leida,
ad þeim Blessan ladest,
fríd af hærstum Hædum,
Heidur DROTTNE greidest!

J. S.

DEDICATIO
CORRECTORIS
og
Formále
Til þess einfalda Almwga og Christelega Ungdooms.

Dómara Bóken dyra, Drotteñs af Eignar Líd, hun giorer hellst fráskira, hvorniñ fraiñ fór þann Tíd, þrettæn af Bræl-dóm særuin, Þiód frelstu Dómar-

ar, at vart þrem Hundrud Arum, alltsamann þad tilbar.

2.

Mat hier sia Manna Hiarta, maalad og Skaparanns, þeir synd ga þraatt, enn kvarta, þó um̃ Refsingar hanns; Enn hann þa heyra hlýtur, er harma Afbrot siin, Lyknar Augunum litur, liúfur at þeirra Pin.

3.

Ydran burt alldrei hrekur, opt þo módgadur sie; Gladur mót Trúnne tekur, tídum þott veik hun sie; Ban og Graatbeidne gegner, Glld minn ydrande Manns; Eñ Synda Þriótska uppegner, yfir oss Reide hanns.

4.

4.

Fagrar Fyrermyndaner, Frelsaraň vorn uppa, verum ad grun da vaner, vor JEsus einn er sa, Ritningar Kiarne og Kraptur, kunne ad leysa oss af; Andskotanns Vallde aptur, og eilijst Frelse gaf.

5.

Gedeons Saga saňar, soddann og myndar betst, Jephthah var einnenn annar, útrekenn tignadest; Enn einkum SAMSON sæle, Sigur deyande vaň. J Dauda aumum Þræle, eins Hiaalp mier JEsus fann.

6.

Ydked þier, Børn min blíd! Book þessa i Psalmum nu,

af Hele Hiartans hýdu, þorf og fródleg er sú, fraa GUde fallid eige, fastlega akalled hann, heitt Angur, Trú og Trege; Trygd-rofinn bata kann.

7.

Siaaed hier Straffed Synda, sifeldt a Israel, Benjamins Ættkvísl blinda, braadlega slóst i Hel, Abimelech fór illa; Ephraims Kynslód med, vorunst ad laata oss villa; vort Syndum-spillta Ged.

8.

Ottest GUDS Ogna Reidé, agted Typtan og Kross, er af Illgiørda Skeide, aptur skal snúa oss; Sauruga Elsku eige, aled i Hiart-

Hiartans Root: SAMSONS Dæme þad seger, hvad Saurgun Hollds er lioot.

9.

Hiartans Þöck Heidurs Manne, hugsid virdande betst, er þesse saung med Sanne, Psalm. anna Versin flest, ydur til Uppfrædingar, epter sem bad eg hañ, nu meged sia og syngia, Saung-Versa Flockenn þann.

10.

Ef þier nu ydka gioreð, einfalldleg þesse Liood, og helldur Hoopenn kioreð, heidrande Ord DRottins good, enn Lijfid leingur spara, Lijknsamur Gud mier kann, eg vil þann auka Skara, er Ritning syngia vann.

II.

Born mijn *LAURITZ* blessadur, Borgare i Kaupenhafn, *STIESTRUP* *) til Hiälpar hradur,

*) Velnefndur LAURITZ CHRISTIANSSON STIESTRUP eiñ rettsiñadur stoorrijkur Kaupmadur, bioo fyrst med sinne Dygdedla Kvinnu CHRISTIN MARIA SONDERBORG, i þeim lijtla Stad Hobroe a Jotlande, enn epter hennar saluga Afgang, sem Borgare i Kaupenhafn. Þau asettu sier, (þar Gud hafde ei blessad þau med neinum Lijfs-Erfingia), ad gefa allt sitt Goß, til gudlegrar Brwkunar. Hann atte 7. Actier i þeim kongl. Octroyer Banqve i Kaupenhafn, og testamenterade alla þa Summu, samt Gard sinn og allar Eigur epter sig soleides Anno 1749, ad med þeirre arlegu Rentu, skylldu kaupast Bibliur a Donsku fyrer 350 Rdlr.

ur, hvørs alldrei folne Nafn, i
Land vort inn ried senda, aumum

a 5 Bib=

Rdl., og gefenns Fatækum wtdeilast i Biskupadæmum Danmerkur og Noregs Rijkia a hvoriu Are.

Nu þo Island være ecke nefnt i hanns Testamente, þa naut þad samt fyrst Avaxtar af þessare milldu Stiptan og hanns gudrækeliga Orlæte, og þad a medann hann enn lifde og forstod sialfur sitt Goz; Styrkte og ei all lited þessa hanns gudrækelegu Fyrertekt Biskupenn Saal. Herra GISLE MAGNUSSON, um Veturenn i Kaupenhafn 1755. Þvi uppkeypte Saal. STIESTRUP þa nylega prentadar, og enn þa Osélldar, liggiande a Wäysenhúsenu 596 Bibliur heilar in Qvarto, og 1693 Nyu Testáment in Duodecimo a Islendsku, fyrer 850 Rdlr. liet allar þessar Bækur inn=
binda

Bibliurnar, vilde þeim laata anvenda, víst til Guds Lofdýrdar.

12.

Af þeim nu eina hefur, Author Psalmanna hier, Almenninge er wtgefur, afrekad handa sier. Þetta er sem Packlate, þad er A-

binda, og gefijns sendd til Islands 1755 og 1756. so ad sierhvert Presta-kall fieck þannig 3 a 4 Bibliur og 11 a 13 Nyu Testament. Sidn framar Joh Lorcks Beyträge zu der neuesten Kirchen-Geschichte in den Königl. Dänischen Reichen und Ländern 1. Theil Pag. 333. sqq og sierdeilis Pag. 340.

Þetta er riett giort epter St. Pauls Reglu: Rikum þessarar Veralldar biód þu rc. 1. Tim. 6. 17-19.

Avogstur hanns, GUd giæfe fleire giæte, giørt so um̃ Byggder Lands!

13.

Eg villde Oska af Hiarta, ad meir og framar þa, Skriftenn i Lioodum skarta, skijrum oss kyñe hia, Ord DRottenns ut so breid-dist, Allúd og Vijsdoom med, enn vor Blindleike eyddist, illt Tal og hreckvijst Ged.

14.

Doomara Psalma sæta, synged og stunded a, GUd virdest Ydar giæta, gefe til Blessan þa, ad mættu A-voxt bera, Efling vors Christ-enn

eñdooms, Ynde og Unun vera,
Ungmenna Hoopsens frooms.

15.

O miñ Gud! Allsvalld-
ande, eg þig af Hiarta bid,
lattu i voru Lande, Lijfsins
Ord halldast vid, wtbreid-
ast og oss næra, er þau
Nytsemden vijs, þier
sie Lof eilijf Æra,
Odaudleg Þock
og Prijs.
Amen.

J. B.

Innehallds Capitulanna
J
Doomara Bookenne.

XIII

Lesaranum

Þenar til

Undervísunar.

1.) Þau Vers hálf edur heil, sem adgreind eru med þessu Merke „ „ „ vid Byrian Lijnanna, eru ecke ordt af sialfum Authore, helldur Correctore giörd edur alldeiles umsteypt, so sem er hellst i Þeim 5. Psalme og nockur sijdustu Versin hinna annara, og i saum einum fleire Stodum.

2.) Finnest nockurstadar viked fra Ordatiltæke og Meiningu þeirre, er stendur i vorre Islendsku Bibliu, þar er þad epter Versione og Utleggingu Þeirra Nafnkendu ypparlegu Lære-Fedra i vorre Evangelisku Kyrkiu, D. Joh. Brentii og D. Dav. Chythræi, hvorra Commentarios in Librum Judicum, eg hefe nakvæmlega athugad vid Lagfæringu þessa litla Psalma-Verks; Enn þad er hartnær hvorge, nema, til Dæmis: Jud. 3. 22. og Cap. 5. 25. a hvoriu næsta lijted rijdur,

Þessa Psalma wt af Dómaranna Bók, hefr fyrer laungu mier tilsendt Æruverdr og miøg vel-lærdr Guds Mann, Sr. Jon Biarnason að Rafnseyre, i þeirre Von þeir kiæmest til Pryckingar. Enn þar ætijd hefr einhvør Hindran i Vege staded, og ei ælijt Prentverke hier til Skada, þo um Siñ þryckest, þar gef eg Leifi til, ad þvi Leite mier tilkemr, ad Sgr. Boge Benedictsson læte þryckia það, so Almenninge ad Gagne kome til allra Hagsælda Sææar og Lijfs, hvar til Gud sitt Fullttinge veite. Skrifad að Hoolum i Hialtadal á Jons Messu Baptistæ, Arum epter Guds Burd, 1783.

HALFDAN EINARSSON.

Saa fremt Bogtrykkeriet ikke fortsættes paa HOLUM, kan denne Bog trykkes paa RAPPSÖE.

L. A. THODAL.

Domaraña Book.

I. Psalmur.

Um Herfarer Judæ Ættkvíslar mót Cananitum, og hvøriar af Israels Kinkvíslum ei hafi útreked frá sier Heidingiana.

Ton, Allsagurt Ljós oss byrtest brátt.

Epter Josuæ Andlated, Israel DRott-
„ tenn spyria ried, hvor skyllde fir-
„ stur heya Striid, hardt á moot
„ Cananita Lijd?

2. Enn DRotteñ nam þeim Andsvar tiá,
Ættkvijsl Juda, hann sagde þá, Hernadur
þesse heyrer til, i Hond hañs Landed gefa vil.

3. Til Simeon Juda sagde hier, siá miñ
Brooder! þu far med mier, so mijnu Hlut-
skipte meige eg ná, med þier skal aptur fara þá.

4. Og sem Juda uppferdast ried, og Si-
meon hanns Brooder med, sloo Pheresita
Honden hañs, hiá Besek Tiju þusund Mañs.

5. Adoni-Besek einnenn var, i Besek þá
þeir komu þar, yfer hañ fiellu Orku med, Yfir-
mañ Beseks flya ried. A 6.

6. Enn þeir sooktu med Akasa, epter og giordu „ handtaka, Footum og Hondum hinggu „ fraa, hanns Þumal-tær og Fijngur þaa.

7. Adoni-Besek ansar bert, ꝏdur hef eg so fyrre giordt, Siotiju Kongum, satt skal tiaa, sem mijnu Borde tijndu hiaa.

8. Hefur þvi DRottenn hefnt aa mier, Hefnd medur sonju eins og ber, til Jerusalem þeir høfdu hann, hvar og um sijder andast vann.

9. Sijdann ad Jerusalem þaa, sookte Júda og giorde slaa, bæde Sverde og Bꝏle med, Borgina eydeleggia ried.

10. Diarfir so ofann droou brꝏtt, ad Dos lum, Fiollum og Sudurꝏtt, Cananita med Heiptarhag, harder deyddu og veittu Slag.

11. Einnenn ad Hebron (um eg get) Arba Kiriath fyrr sem hiet, Abiman soo og Ses sai, sijdann sloou og Thalmai.

12. Og hann reyste moot epter þad, Inns byggiurum i Debir Stad, enn Debir nefndist (innt er mier,) ꝏdur fyrr Kiriath Sepher.

13. Caleb mælte og kynnt so fær, Kiriath Sepher hver sem slær, Achsa skal Doottur eiga mijn, ad hun verde hanns Kvinna fijn.

14. Athniel Kenas Arfe þar, yngste Cas lebs sem Broder var, unned gat Stadenn alls ann frij, Achsa feck Calebs Doottur þvi.

15. Hun þegar ferdast heim nu ried, henne var rꝏdlagt, þad er skied, ad hun beiddest eiñ Akur faa, af sijnum Fodur Caleb þaa.

16. Hvad brestur þig nu? Hann so tier; Hun sagde: Blessan gief þu mier, fyrst þu mier Sudur-Attar eitt, ofur þurt hefur Landed veitt.

17. Vokvafullt Land eg vil nu þvi, veiter þu mier med Giærde-ny, hann strax skeinkte það henne þar, hvatt og lægt sem ad Vokva var.

18. „ Palmastadnum uppfooru fra, Flock-
„ ar af Keni Börnum þa, (sa Keni Mo-
„ ses Mægur var) medal þess Folks þeir bygg-
„ gu þar.

19. „ Asamt med Júda Askvæme, til Ey-
„ dimerkur Júda stie, sem er vid Arad suñañ
„ vert, (so gioerer Ritning opennbert.)

20. Og Júda ferdast enn til sanns, einneñ Simeon Broder hanns, heriudu a Zephat heidenn By, Horma kolludu Stadenn þvi.

21. Gaza, Asklon og Ekron med, under sig Júda vinna ried, og allt hvad fylgde ollum þeim, adur med Fride reistu heim.

22. Hærstur med Júda HErrann var, hañ so inntok Fiallbygdernar, enn wr Dalnum ei dreif þa meir, driwgt þvi Jarnvagna hofdu þeir.

23. Caleb þeir Hebron gaafu greidt, giorla sem Moses hafde beidt, enn hann fra sier wt-rymde þa, Enaks burt þadann Sonu þria.

24. Beniamin Jebusita sijst, sem bigggu i Jerusalem vijst, hroktu i burtu helldur strax hia þeim byggdu til þessa Dags.

25.

25. Born Josephs foru ad Bethel þaa, blessadur Drottenn var þeim hiaa, njoosna þess Stadar bradt ym̃ Hws, hvœred adur kalladest Lús.

26. Vardhalldsmennerner (so med Sann,) saau af Stadnum ganga Mann, vid hañ sogdu oss vijsa þu, Vegenn besta i Stadenn nu.

27. Vilium þaa Myskun veita þier, vel ef ad þetta framkvœmer, i Borgena so beint med Hrad, best þeim vijsade hann epter þad.

28. Allann Stadenn Sverds-eggium med, eyddu (sem Ritning fœr oss tied,) utann þann Mann og Ætt hanns þar, adur sem fyrre heited var.

29. Hethita burt sa hiellt til Lands, hvor ed þar byggde einn Stad til sanns, og þann Lús kallast einnenn liet., allt til Dags þessa so han hiet.

30. Manasse wtdreif ecke þaa, af fim̃ Borgum sem hermer fraa, Cananitanna heideñ Her, hvorier þeim urdu Skattgyllder.

31. Asser bæde og Ephraim, Ætt Sebulons og Nephthalim, Heidingia sier ei hroktu fraa, helldur lœgdu Skattgialld aa þaa.

32. Amoritar Dans Afkvæme, uppaa Fialled so hardt þreyngde, ad þeir Dallended ofann i, ei komust, til ad bwa i þvi.

33. „ A Heres Fialle Amoritar, uppto„ ku nu ad bwa þar, einnenn lijka i Ajalon,
„ og i Saalbim (þess var Von.)

34.

34. Hendur af Josephs Hwse þar, helldur urdu þeim þwngar ar, alla Skattgyllda giordu þvi, giorvollum þessum Plaatzum i,

35. Amorita Lands eru Skil, Akrabbim retta Vegar til, i annann Stad er innt þau sie, uppfrær Steine og Hædenne.

36. Gef mier ad heya heilagt Strid, HErra JEsu! á Nádar Tid, so ad Utvölldum öllum hiá, i eilifre Dyrd þig mætte siá.

2. Psalmur.

Stutt Inntak Doomaranna Bookar; edur 1) Umm Jdran Jsraels Barna i Bochim, 2) Umm þeirra iduglegar Skúrdgodadyrkaner, 3) Straff og 4) Frelsaner i Tid Dómaranna yfer Höfud.

Ton, Fader vor sem á Himnum. rc.

Fra Gilgal DRottins Eingill einn, uppkom til Bochim Lindis hreinn, Jsrael sijdann innte þar, Egyptalande hef eg frar, leidt ydur þetta Landid i, Lofun er uppfylld mijn i þvi.

2. Ord mijn hallda ei hyrdtud þid, Heidna Saattmaala giordud vid, enn eg skipade ydur hier, Alltare þeirra ad brytud þier, Bod mijn so hafid hatad bert, hvar til er slijkt af ydur gierdt?

3. Utrijma skal þaa ecke meir, ydar vegna so verde þeir, ydur fall-snara og oflugt Net, æpti þaa hvor og saarann gret, sem DRottins Madur sagde þad, sijna Harma-Raust margur kvad

4. Þeir Bochim nefndu þennann Stad, (þijdist grætande ef wtleggst þad), og færdu DRottne Offur good, i þvi Plaße med Sorgar Mood, (Ritningar Ord so ræda hrein, rigtug og sonn aa alla Grein.)

5. Mætur Josua Menta-skiær, medan ad lifde DRottne kiær, Lijd Jsraelis let. sier fræ, Landid til Arfa-skipta ad fæ, þioonadi DRottni þaa til sanns, þetta Folk allt aa Dogum hanns.

6. Eins medann lifdu Olldwngar, epter Josuæ Dauda þar, hvorier ed Augum hofdu med, hæleita DRottenns Velgiord sied, undrunarlega aa Jsrael, elskudu þeir hann miked vel.

7. Enn er Josua andast vann, Ara Hundrad var gamall hann, einninn Tiju ad auke meir, i Timnath-Heres giordu þeir, hañ jarda Fialle Ephraims aa, er liggur Gaas nordur fra.

8. Enn nær til Fedra sinna sætt, safnast hofdu, þar kom upp Ætt, onnur sem Glld ei þeckte þaa, nie þau Stoormerke er hann liet sia, illa giordu hanns Augsyn moot, elskande Heidenna Skwrdgod lioot.

9. Sialfum þeir DRottne Zebaoth, syntu ei neitt, enn Astaroth, þiodna giordu og Baal
bert,

bert, brutu so DRottens Ord um̄ Þvert, Þan- neg yfer sig Þverwd med, Þeir hanns uppegndu Reide-Ged.

10. Fyrer Þad HErrann hærste Þvi, Hend- ur Ovina gaf Þaa i, er Þaa rændu og offooktu, aungva so aatu Mootstødu, Fiandmoñum veitt ad feingu Deyd, fyllte DRottenn aa Þeim sin̄ Eyd.

11. Allt eins og hann Þeim aadur soor, aa Þeim framkom sw Hefnden stoor, og Þo Doo- mendur ort med Sann, upp Þeim vekte og giæfe hann, er Þaa frelstu Ovinum fraa, Ohlijd- na Þeim sig giordu tiaa.

12. Etijd Hooraner æsdu vest, aamarleg- um med Gudum mest, og sinna Fedra viku af Veg, var Þeirra Blindne hardwdleg, Bod- ordum DRottenns gleymdu greidt, gaafu sig ecke Þar ad neitt.

13. Og Þaa DRottenn nam uppvekia, yfer Þaa nyann Doomara, hvor ed Ovina Hond- um fraa, hiaalpa giorde og frelsa Þaa, DRott- enn var honum dyrstur med, daglega medann lifa red.

14. Af Þvi hinn Hærste aa Þad leit, ad Þeirra Kveinan miog var heit, yfir Þrwgan og Þreyngingu, Þeirra sem ad Þaa offooktu, aumkadest DRottenns Astarþel, einatt Þeim giorde lykna vel.

15. Enn sem Þaa deyde Doomarin̄, DRott- enn Þeir yfirgaafu sinn, og sijnum Fedrum

 fram-

framar meir, i Fordiorfunenne geingu Þeir, Heidinna ræktu Hiaagude, hardwdugu med Athæfe.

16. Af Þvi hanns Reide uppvaktist, Israel moote, og sagde viist, Sokum Þess Þeir miin Saattmaals Ord, siin hafa kastad und er Bord, eg sem Þo baud Þeim Efalaust, og ecke hliida minne Raust.

17. Þaa skal hiedann af Heidingia, hrekia ei burt, sem Josua, epter sig liet, so med Þeim mest, mege eg Israel reyna best, hvert ad Þeir Vege HErranns Þaa, hafna vilia, eda gaanga aa.

18. So liet nu HErrann heidna Þiood, hier epter bliifa Lands aa Slood, ad hañ Þaa ecke wtriimde, aadur sem fordum Josuæ, hafde ei gefid Hondur i, Hardwd Israels velldar Þvi.

19. O JEsu! Hiartans Elskan miin, Ynded mitt best i Sorg og Piin, Guds Orda kenn mier gánga Leid, so gete ummflúed Sorg og Neyd, veittu mier Frelsan, Frid og Hlif, farsælann Dauda og eiliift Liif. Amen!

3. Psalmur.

Af Þeim firstu Israels Dómendum 1) Athniel v. 1. 11. 2.) Ehud v. 12. 30. 3.) og Samgar v. 31.

Ton, Ovinnannkeg Borg er vor Gud.

Þessa

Þessa Heidinga hellsta eg tel, er HErrañ let hiñ frijde, epter ad reyna Jsrael, sem eckert vissu af Strijde, Jsraels Etter frij, allar so lærdu þvi, ad strijda og beriast, Ovinum moote fast, Lijfstioon ad ecke lijde.

2. Fiñ Hofdingia Philistea, frañtelur Skriften slijka, so Cananita og Zidonia, sem og Hevita lijka, er Land hia Libanon lijka Baal-Hermon, betst ættu (byrte eg fra) binggu þeim Fiollum hia, og hardtnær vid Hemath rijka.

3. Þesser nu hermdu Heidingiar, hia Jsrael binggu vijda, so ad openbert yrde þar, hvort Orde DRottens blijda, sem þeirra Fedrum frij, syrer Moysen i, Eydemork utann Naud, allsheriar DRotteñ baud, hugliwfir villdu hlijda.

4. Þegar Jsrael þannenn bioo, þessum med Heidingiunum, allmarger Dætur þeirra þo, þa giordu ad sijnum Konum, og sijnar eflaust þar, eiñeigeñ Dæturnar, Glæpuger gaafu bert, GUds moote Bodum þvert, sialfir Heidingia Sonum.

5. Jllt fromdu lijka Athæfi, Afgudum heidnum þiena; GUde sijnum so gleymande, giordu hanns Dyrkun kliena, ysir sig af þvi med, uppegndu hanns Reide-Ged, og hañ gaf alla þa, Ovina Hondur a, ried þeim so Frelse riena.

6. „ Til Cusan Risathaims þvi, truwr Gud „ þar selia nade, Mesopotamia mætre i, „ Magt konglega sem þade, honum i atta Ar, „ Jsrael þiounar klar, pressade Hrygden har, hroopudu DRottenn a, enn hann þess giorla gade.

7. Myskunen heita mædde hann, mest vid. Jsraels Piooder, og þeim Frelsis uppvakte Mann, Athniel Calebs Brooder, hvorn adur um er tied, Ande Guds var honum med, og dæmde Jsrael, um sijna Daga vel, og hiellt Hernad um Slooder.

8. Og DRottenns Kraptur Cusan gaf, Kong Athnieli i Hendur, Lijd Ovina þa leyste af, so Landed i Kyrdum stendur, fullvel fiorutiju Ar, med Fride og Giæde klar, og Kenas Sonur sa, sæll Athniel þeim fra, deyde ad Dygdum kiendur.

9. Epter burtdaenn Athniel, Ogudlegana breittu, allmarger þa i Jsrael, eckert um DRottenn skeittu, og HErran efide þa, Eglon (sem greiner fra) Kong Moabita mest, moote Jsrael vest, þa hann til Reide reittu.

10. Eglon med Pioodum Amalech, og Ammons sloo so Lijde, ad Palmastadenn umed fieck, af þeim i þessu Strijde, um atian Ara Skeid, Egloni i Prældooms Neyd, Jsrael þiente þa, þeir kalla DRottenn a, HErrann þad heyrde him blijde.

11. Og Drottenn þeim uppvakte þar, Ehud einn Mann Innlendann, Jemini Sonur sa ed var, seiger Skriften Orfhendtann, og sem Jsrael vied, til Eglons senda med, Ehud Skattarnar greidt, giörde hann Sverd sier eitt, tvijeggiad Allen a Enda.

12. Under sijn Fot þad Ehud bätt, uppa sitt vinstra Lære, og Skeinkenn sijdann Eglon hradt, afhendte i goodu Fære, hann sem nu hafde sniallt, af Hende leyst þad allt, Foolked sier frasde fra, Fenu sem hafde a, hallded, so hia ei være.

13. Afguduum snere aptur fra, i Gilgal let kunngiora, ad hann Kongenum hefde þar heimuglegt eitt ad bera, hañ bad ad giefa Hliood, hvarf burt wr Salnum Þiood, er kringum Eglon var., Ehud so kom inn þar, einn þvi hann villde vera.

14. Eglon i einum Sumar Sal, sat harla feitur Madur, hier næst so Ehud hoof nu Tal, hef eg þier Kongur gladur, Ord Gllds ad inna good, Eglon wr Sæte stood, sitt Ehud Sverd greip frij, so lagde Kvid hañs i, med vinstre Hende hradur.

15. Allt Blad og Skapted Jstran feck, wtrunnenn þar ad hylia, og wt um Lendar a honum geck, Ehud nam vid hann skilla, Salnum læste epter sier, sijdann a burtu fer, Þioonar Kongs þad um Bil, þa komu Salsens til, sinn Herra hitta vilia.

16. Dyrnar tillucktar litu þeir, leinge þvi wte hiordu, enn þeir blygdast æ meir og meir, miog lijka undrast giordu, Lykelenn sijdann señ, sier tooku Kongsens Menn, Salnum uppliwka og sia, sinn Herra nidre þa, latenn liggia a Jordu.

17. Ehúd a medann fra þeim̃ fliott, ferdast til Seyrath Reita, og a Fialle Ephraims skiott, upp nam Basunur þeita, fliott af þeim Fiallbygdum, ferdadest med honum, allur Jsrael beint, og hann feck þanneg greint, gott Fylge giored veita.

18. DRottenn Ovine vora vijst, vill oss gefa til Handa, Fram̃gaungu spara frested sijst, so fyrrumst Neyd og Vanda, enn þeir inntooku allflest, a Jordan Vøden best, og giordu ollum þar, Yfir-varna-Ferdar, Leider til Moabs Landa.

19. Sloou so Moabita beint, betstu og hraustustu Lijde, Tiju Þwsund þann Tijma hreint, tockst aungvum wr þvi Strijde, og ei einum komast, Jsrael þanneg fast, þa undserþryckia red, þar af hvijldist Landed, Attatiju Ara Tijder.

20. Þvi næst var Samgar Son Anath, sem Frelsan giorde biooda, med Nauts-Þrike Sex fellde flatt, Philistea Hundrud Þioodar. Upplys þu aumann mig, so elske og heidre eg þig, sem ert mitt sanna Lif, Sigur, Frelse og Hlif, O! JEsu Elskann góda. Amen.

4. Ps.

4. Psalmur.

1) Af Debora Spákonu, 2) Baraks Herfør, 3) Israels Frægdarverke.

Ton, Fader á Himna Hæd.

Epter Deyd Ehúds skamt, Israel dryg-de framt, Illgiörd i øllum Greinum, og moote Drottne hreinum.

2. Hvar fyrer Reide hanns, i Hønd þar gaf til sanns, Jabins Köngs Cananita, kuñe i Hazor sitia.

3. Sagt er ad Jabin sa, sier hefde under þa, Siffera Hershofdingia, hvor Israel nam þvijnga.

4. Hann bioo i Haroseth, Heidnu (sem eg um giet,) sa háfde hrausta Bragna, og Hund-rud Niju Jarnvagna.

5. Um Tuttugu Ara Tijd, Israels þrycker Lijd, med Kwgan, enn þeir kalla, a Kongeñ Dyrdar Halla.

6. Debora Dygda han, dæmde Israel þa, liooft þetta Letrenn inna, Lapidoths eigenn Kvinna.

7. Spakona sw var svinn, seiger þad Rit-ningin, hun bioo med betstu Snille, Bethel og Rama mille.

8. Ephraims Fialle a, Israel giørde þa, hennar þar hradt ad vitia, hellst sier til Mala Asita.

9. Sende hun sijdann fram̄, til Sonar Abinoam, Baraks, og byrta nœde, berlega af DRottenns Nœde.

10. Hefur ei HErrann þier, hiedann sagt ad fœrer, til Fiallsins Thabor vijda, med tiju Þusund Lijda.

11. Af Sonum Sabulon frij, so og Ætt Nephtali, þvi eg vil þijn til leida, þœ sem Jsrael neyda.

12. Sem er sœ Sisera, sijna med Jaarn-Vagna, siœ, eg skal utann Bidar, i Hond þœ selia ydar.

13. Og Barak ansa ried: Eg vil fara þier med, enn af þvi ef kann bera, eg mun kyrr heima vera.

14. Hun mœlte: Eg med þier vil, mig ha-fa Ferdar til; Enn þu munt eingann bijda, af þessu Prijsinn frijda.

15. Helldur mun HErrann þar, i Hond Kvinnu einnrar, Sissera selia giora, soddann mun vijst tilbera.

16. Med Barak blooft af Stad, blijd Debora epter þad, og Ætter œdurnefndu, allar til Kedes stefndu.

17. Heber Kenite klaar, komenn af Hobabs var, Ætt, Maags Moysis frooma, (mœt vill so Skriften rooma.)

18. Sijna Tialldbwd fieck sett, sialfur vid Eyk þœ riett, Zaanim sem nam heita, sw er vid Kedes Reita.

19. Flivott Siſſera frette, a Fialle Thabor ſie, Barak med marga Bragna, bioo hann þvi ſijna Vagna.

20. Heil niju hradt til Sanns, Hundrud og Fiølda Mañs, fra Haroſeth heidnu Moote, hiellt burt ad Riſon Fliote.

21. Debora Barak bræætt, byrte a þenuann Hæætt: Rijs upp! þvi Fremda-fagur, Frelſis er komenn Dagur.

22. Sia þu i Sannleik hier, Siſſera i Hondur þier, hærſtur vill HErrann gefa, hier uñ þarft ſijſt ad efa.

23. „ Fiallinu Thabor fra, foor Barak „ nidur þa, med Tiju Þwſund Manna, moo„ te Flock Ovinanna.

24. Og DRottenn Otta ſloo, yfir Siſſeram þo, hanns Vagna og Hereñ lijka, Hrædſlu þeir feingu rijka.

25. Þeir flydu undann Odt, enn Barak furdu ſkiott, Epterfor harda hæde, Heidna deydde a Læde.

26. Ad Heidingia Haroſeth, hann þetta vara liet, ſo þar fiell Hreiſte hradur, hvor eiñ einaſte Madur.

27. Siſſera ſialfur glogt, af ſijnum Vagne ſnøgt, ſtock og a Fæte flwde, Felmtrid hanns Hiarta lwde.

28. Til Jaels Tialldbwdar, trwfoſt þviad hun var, Hwsfrw Hebers Kenita, hañ ſinne For nam flyta.

29. Þvi Jabin af Hazor haar, og Heber i þau Ar, hofdu med hyra Snille, hallded Frid siin a mille.

30. Mæt Jael mælt so fieck, þa moote Sissera gieck, minn Herra! vijk þu hijngad, Hrædslu lat ecke þvijnga.

31. Hann vick so hradur þar, til hennar Tialldbwdar, enn hun ried breida eina, yfer hann Skyckiu hreina.

32. Til hennar hann þa tier, hiælpa og gef þu mier, lijted Vatn, þvi mig þyrster, og þad ad drecka lyster.

33. Fram Mioolkur-Byttu bar, blijd Jael honum þar, og a hann aptur breidde, enn hann strax hana beidde:

34. Utvijk Tialld-Dyrnar i, athuga vel ad þvi, Madur hier eingenn inne, adkomande mig finne.

35. Jael (sem byrter Book,) Bwdarnagla einn took, og Hamre med i Hende, hlioodlega inn so vende.

36. Giegnumsloo greidt til sanns, Gagnaugad Naglann hanns, med Hamarslage hordu, hann so ad stood i Jordu.

37. Svo deyde i Svefne þar, Sissera, eñ Barak var, ad sækia epter honum, Jsraelis med Sonum.

38. Jael þa greidt wtgeck; good og innt Barak seck, um̃ alla Adferd slijka, Averkann synde lijka.

39. Hønd DRottenns hiaalpar frijd, heidnum Konge og Lijd, þannenn burt-þryckia næde, þar til hann rett asmæde.

49. „ Hønd DRottenns hiálpar þíd, hun „ þarf ei Medøl fríd, hun mig hugge og „ leide, Hugsyke og Vantrú eyde. Amen.

5. Psalmur.

Deboræ og Baraks Lofsaungur.

Ton, Kom Skapare Heilage Ande.

„ Debora Saung og Barak brætt, „ Barn Abinoams þetta Siñ, Sig- „ ur-Lofs-Vers, og søgdu hætt, sie nu „ blessadur DRottenn minn.

2. Lofed DRottenn, þvi Jsrael, aptur er vordenn laus og frij, Foolked var til þess viliugt vel, veikt Lid studde þo mest ad þvi.

3. Heyred Kongar og Hofdingiar, hygged og vel adgiæted þier, eg vil Lof DRottne Allsheriar, Jsraels Gllde syngia hier.

4. DRottenn, þaa uppgeckst wtaf Seyr, og Edoms Vollum hoofst Uppfor, hristest Jorden [sem hriædur Reir,] Himen draup, Skijeñ rigndu ør.

5. Og fyrer DRottne Felmtre i, Fiollen runnu [sem Vatned liett,] siælfst einnenn lijka Sinai, sonnum Jsraels Gllde rett.

6. „ J Tijd Samgars Sonar Anath, sem „ og Jaels, þraut Vegamoot, sæ fyrr Stijg

„ beimann geinged gat, greidde ã krookotta
„ Vegu-Foot.

7. Þar þraut Bændur i Jsrael, allt þanngad til vantade þa, ad eg Debora uppkom vel, Jsraels Foolke Mooder hia.

8. „ Eitt nytt vor Gud wtvalde þvi, iñtook
„ og Borgarhlidenn þa, enn Spioot og
„ Skiolldur seckst ei frij, Fiorutiju þwsund-
„ um hia.

9. Af ollu Hiarta eg hef Lyst, Jsraels til Stioornaral mest, vilinger hiá Guds Foolke fyrst, fagned og losed DRottenn best.

10. Rijdande fogrum Ösnum ã, einnenn Stioornendur Dooma nu, og þier sem Vegeñ giored gã, gøfged DRottenn i sanñre Trw.

11. „ Vegna Bogmanna Vein til sanns,
„ Vatnsausurum (wr Kison) hia, DRotteñs
„ Rettlæte dyru, og hanns, dadrijkra Bænda
„ seged fra.

12. Upp, upp Debora, upp og qved, eina
„ Saungvijsu fagra Þiood, Fanga þijna ad
„ fanga med, „ sar Barak Abinoams
Jood.

13. Þeir epterordnu Aumingiar, yfirdrottnudu Megtugum, fyrer mig HErrann hialpar snar, hefur Stioorn yfer Volldugum.

14. „ Af Ephraims var edla Root, Ama-
„ lech moot, med Benjamin, af Machir
„ fromdust Hreiste Hoot, hreitte Sabulon
„ Pennum sijn.

15.

15. „ Hier næst Jsaschars Hofdingiar, hell-
„ du med Debora i Strijd, eins og Barak
„ var Jsaschar, wtsendur med Footgaungu
„ Lijd.
16. „ Hvar fyrer kyrr varst heima þu, halld-
„ ande Rubin mest af þier, Hiardar Jarmeñ
„ þaa heyrder nu, hofmoodgur skyllder þig fraa
„ mier.
17. „ Dan millum Skipa deigur bioo, dyr
„ hiñumeigenn Jordanar, Gilead sat i sætre
„ Roo, Siaafarhofn Assers Fylsne var.
18. „ Enn Folk Sebulons sijnum þaa, Saal-
„ um i Daudañ hætte vel, hier med Nephth-
„ ali Hædum aa, hraustur ad frelsa Jsrael.
19. „ Cananitanna Kongar þo, komu ad
„ heria i Taanach, vid Votnenn morg hiaa
„ Megiddo, meira eñ Silfur feingu Hrak.
20. „ Þvi ad af hærstum Hædum var, her-
„ iad og barest moote þeim, aa sijnum Stigum
„ Stiornurnar, strijddu aa Sissera og raaku
„ heim.
21. „ Kison Lækur þeim kollvellte, Redu-
„ mim Lækur svelgde þaa, uppaa þau styrkou
„ Stoormenne, stijg þu, mijn Saal, og gack
„ þeim aa.
22. „ Vijghestum Fætur vofdust aa, vegna
„ Reidmanna Skelfingar, Borgenne Meros
„ bolved þaa, blijdur Gllds Eingill so talar.
23. „ Borgurum hennar og bolved þier,
„ blessudum DRottne allsheriar, vondum moot

" Koppum vopnfimer, villdu ei koma til Hialp-
" par.

24. " Kvinna Hebers þess Kenita, Kvenn-
" aña medal blessud sie; Jael i Kranse Kvenn-
" anna, kallest blessud a Jordunne.

25. " Hvi þa um Vatn sa Boose bad,
" bar hönum Miöolk fyrer utan Tof, i fag-
" re Skaal hun framde ad, frambera Rioo-
" ma i Hefndar-Giof.

26. " Took sier Nagla og Hamar i Hond,
" Höfuded braut, og af ei droo, Gagnaug-
" un so ad sijna Ond, Siffera miste gegnum
" sloo.

27. " Beigde sig heñar fyrer Foot, fiell nid-
" ur, teigdest sundur þa, styrdnade so sem stæ-
" de Grioot, steindaudur fyrer henne la.

28. " Leit ut um Glugga og Grindurnar,
" grœten Siffera Mooder kvad: Hvad tefur
" Vagnahiool hanns þar? Hann kemur ei;
" Mig stansar þad!

29. " Hanns hin vitrasta Hofdings Frw,
" harmande Moodur svara ried: Hvort munu
" þeir ei hafa nu, Herfang og skipta þvi sier
" med.

30. " Yngis-Meyar eina eda tvær, eflaust
" lætur hann sierhvorn fa, sialfur mislitud Fot
" sier fær, stwrud i krijngum Halsenn þa.

31. " Eins fare, DRottenn! Illsku-Fool,
" Ovina þinna, og nu var sagt, enn þeir þig
" elska eins og Sool, upprennande i siñe Magt.

" 32.

32. „ Israels Land med Foolke og Fie, fio-
„ rutiju Ar hvijlast ried. Dijrd GUde Fød-
ur Syne sie, súngen og helgum Anda med.

6. Psalmur.

Umm Røllun Gedeons Dómara.

Ton, I Dag eitt blessad Barned er.

Og sem Israel enn giørde, illa (med stoor-
um Lijtum,) a moote HErrañs Aug-
lite, i Hønd Madianitum, um̃ sio Ar
DRottenn wtgaf þa, (olle þvi Vondskan þeir-
ra ha,) so ad þa særbeitt knije, Ovina Asookn
orkuþver, Israels Foolk þvi giørde sier, a Fiøll-
um Fylsne og Vijge.

2. Næt þeir giørdu Korn-Sæde sa, svo
kom Hoopur Ovina, wr imsum Stødum yfer
þa, med Asookn varla lina, sem Eingesprettur
allmargar, inni Landed þeir sasnast þar, Foolk
þrwga þwngum Naudum, upp til Þurda þeir
eyddu sliett, allre Biørg þeirra og Næring riett,
Osnum, Nautum og Saudum.

3. So vard Israel æred miøg, af Madiani-
ta Høndum, underþricktur a allann Veg, med
Eymd og Plaagum vondum, þeir til DRott-
enns þvi hroopa hatt, hann þeim audsynde
Myskun bratt, og Spamann einn ried senda,
hvor þeim i Sannleik sagde vel: So seger
DRottenn Israel, er Heit sijn øll mun enda.

 4.

4. Ut af Egyptalande lioost, leida eg ydur gꝏde, og af Ovina þwngum Þioost, sem þvijnga ydur nꝏde, ad þeim wthrundnum eg gaf frij, ydur Land þeirra, og sagde þvi: Eg er GUd DRottenn ydar, Ovina Guda ei agted Traust, enn þier forgleymdud minne Raust, sem Blessun bodar Fridar.

5. Eingill DRottenns um̃ þad Bil, einn kom og setiast giørde, under Eyk eina Ophra til, er Joas riett til heyrde, Fødur Esrita, enn hanns Son, einn var ad þreskia Gedeon, hafande Hveite i Þressu, ad Madianitum flye frꝏ, flioott byrtest DRottenns Eingill þꝏ, honum þijdur i þessu.

6. Og til hanns segia eflaust ried: Agiæt Strijds-Hetia ꝏ Lꝏde, alltijd sie DRottenn ydur med. Aptur Gedeon tiꝏde: Sie ædstur DRottenn oss i hiꝏ, æ! Þvi hender oss sodd-ann þꝏ? Hvar eru? Hvad er ad nefna, sem vorer Fedur fordum hier, fram̃tølldu HErranns Dꝏsemder, oss reynum yfergefna.

7. Til hanns sier snere DRottenn dijr, dijrdlegur og so sagde: J þessum Styrkleik hiarta hijr, hradt far af Stad ad bragde, þu skallt Jsrael frelsa flioott, frꝏ Madianita Høndum skioott: Siꝏ þu eg sendt þig hefe. Hin allra minnsta mijn Ætt er, af Manasse Kyne, Gedeon tier: Þar er ꝏ eingenn Efe.

8. Eg em og minnstur einn þar hiꝏ, i Hwse Fødurs gooda, hvornim mun eg þꝏ frelsad

fꝏ,

sa, Foolk Israels Pioodar? Enn DRottenn sagde: Æ þier hia, eg vil vera, þu skallt þar sla, eins og einn Madur være. Aptur Gedeon ansa vann: Eitt Teikn gef mier ad þu siert hann, er til miin talar: Kiære!

9. Hiedann fyrr viik ei HErra minn, enn hreint Matoffred bliida, mea eg þier bera, mælte hinn: Mun eg þiin hier biida. Gedeon burtu foor med Frid, sliott og sæfde Hafur-Kid, Osijrt Miol Epha eina, took hann og Kiøt i Korf fram bar, enn klaarum Potte Soded þar, wt foor under Eykena.

10. So til hanns Eingell seigia ried: Soden wtsteypa maattu, Kiøted Osijrdu Miole med, Madur a Steinenn laattu: Eingellenn wtriette þann, i Hende Staf sem bera vann, og snart med Stafs Endanum, uppspratt af Steine Elldur sliott, eydde Kiote og Miole skiott. Hvarf Engell so fra honum.

11. Sem nu Gedeon giorla sa, GUds Engell var þad mætur, af Felmtre upphroopar þa, O DRottenn, DRottenn sætur! O hefe eg DRottenns Engel viis, Auglite sied til Auglitis? GUd honum giorde seigia: Ædstur Fridur sie æ med þier, Ottaslegenn vert ei hier, þu skallt ei Dauda deya.

12. Alltare DRottne i þeim Stad, eitt ried Gedeon byggia, DRottenn Fridarenns fyrst hann þad, fagurt Heite liet þiggia: GUd sagde til hanns somu Noott: Sia! Tak þijns

Fodurs Uxa skiott, af hanns Uxa Hiordu,
einnenn sis Ara aunann riett, Alltare hanns
og Lundenn sliett, nidurbrioot jafnt ad Jordu.
13. Og þijnum DRottne aptur nu, Allta-
re skallt tilreida, efst a Hæd Steinsins þessu
Þu, þitt Offur so til greida, i Brennefoorn
skallt Uxa þeim, odrum sem ad þu sæker heim,
med Lundsins Vidnum lijka, sem þu hefur
upphoggvid þier. Hann took tiju Menn med
sier, GUds Skipan giorde slijka.
14. Um̃ Dagenn þorde ecke par, i þessu
sig wtrijma, hann þvi vid Foolked hræddur
var, helldur a Nætur-Tijma: Og sem Stad-
arinns þessa Piood, þar ad Morgne a Fæt-
ur stood, Baals Alltare broted, lljka upp-
hoggvenn Lundenn sia, sea Uxenn þvi Alltare
a, sem Bygging hafde hloted.
15. Hver til añars þa herma ried: Hvor
mun slijku vallda? An Dvalar riettre Ran-
sookn med, rijkt Spurn fyrer þvi hallda.
Innt var þeim: Joas yngste Son, ollad hefur
þvi Gedeon. Pa Foolked þiooskugt sagde:
Joas Son þiñ sel þu fram, sa skal deya og
hlioota Skam̃, fyrer þad brædt ad Bragde.
16. Aptur Joas þa ansar snart, allra til
þeirra Lijda: Vilied þier Baals vegna hart,
vekia upp Prættan strijda? Hver sem þar til
hefur Lyst, hann skal þennann Morgun vijst,
Daudanns mæta Meinum, sie Baal Gud,
hann sialfur ma, sem hanns Alltare giorde
sla, hefna sijn a þeim einum. 17.

17. Upp fra Þvi Jerub=Baal beint, Borg=armenn fra eg hann nefne, sijdann aller sogdu hreint: Sialfur Baal sijn hefne. Nu sem O=vina Þrennslags Þiood, Þa kom samañ med hordum Mood, miog fyrst Madianitar, Þar=næst Austurlands Þiooda Oral, Þeir sig legra i Israels Dal, einninn Amalechitar.

18. GUds Andeiklæddest Gedeon Þa, good=um so hann ad bragde, Basunur hlioома ept=er a, allar liet strax og sagde: Til Abieser einn med mier, eg vil Þu farer, so og hier, Ma=nasse Ættmenn aller, og af Kynkvijslum einn=enn frij, Asser, Sebulon, Nephthali, til hanns Þeir hielldu snialler.

19. Til DRottenns Gedeon giørde tia: Giør sanna eg Adstod Þijna, vilier Þu Israels Foolke fa, Frelsun fyrer Hendur mijnar, i Lasagardenn wte hier, eina Giæru eg vil sem ber, leggia flata ad Lade, sie hun Þa vot all=deiles ein, enn Jorden krijngum Þurr og hrein, Þad skal Teikn Þu oss nader.

20. Arla ad Morgne epter Þad, (oss vill so Skriften kynna,) Jorden var oll Þurr i Þeim Stad, enn Giæran vot ad finna, og Þad so miog fyrer utann Tal, ad Gedeon hana vatt og Skal, af Nattdogg fyllte eina. Og Þa til HErranns aptur tier: O DRottenn GUd ei reidstu mier, eg vil enn framar reyna.

21. Ef Giæran Þurr er olldwnges, eñ Jord=en vot ad bragde, Merke stadfast sie Þad til

 Þess,

þess, þu sem ꝼadur sagder: Og DRottenn liet slijkt einnenn skie, allre stood Dogg a Jordeñe, aarla a odrum Dege, eñ Giæran allþurr i þeim Stad, eflaust Gedeon trwde, ad, Foolked þa frelsast eige.

22. Ovina Hønd þó øblug sie, opt til Skada og Meina, HErra JESU, mitt Hiálpræde, Hiástod mín vertu alleina, lát mig alltíd þióna þier, þier til Dyrdar, enn siálfum mier, betstu Blessunar Giæda, og þá Lífsins endar Skeid, inn mína Sál i Søgnud leid, dyrdlegra Himna Hæda.

7. Psalmur.

Umm Sigurvinning Gedeons á Madianitum.

Ton, Christs er Koma fyrer Høndum.

Upptook sig epter þetta, ad Morgne Gedeon snart, og Foolked allt af Lietta, er hønum fylgde margt; Hia Brunne Harod frijda, Herbwder sette þar, Ovina Sveiter sijdann, sier hafde nordur fraa.

2. GUd til Gedeons tiade; (greiner so Ritning hier) ser ofmargt fram a Laade, Foolked hijngad med þier, ad eg Madianita i Hendur gefi þeim; Sumt maa þvi Ferdum flijta, fraa þier, og snwa heim.

3. So ad Israel eige, upphrokast kunne af þvi, og sijdann aller sege, oss giørde Hønd vor

vor frij; Helldur lꝏt herma gladur, hiedann
sꝏ Ottast kann, til Baka hverfe hradur, heim
aptur sierhvor Mann.

4. Þar fyrer þadañ snwa, Þusunder Mañа
twær, og tuttugu af þeim Grwa, epter samt
tiju nær, þꝏ enn Þusunder voru, þar hiar
Gedeon senn, hvorier ad heim ei fooru, hug=
diarfir Fyladar=Menn.

5. Og DRottenn aptur sagde: Of margt
enn Foolked er, til Reynslu brꝏdt ad Bragde,
ad Brunnenum leid þꝏ hier, uñ hvorn eg
hellst þꝏ sege, hann skule med þier gꝏ, hann
skal burthverfa eige, helldur fylge þier sꝏ.

6. Enn uñ hvorn hellst eg sege, hann skule
ei med þier gꝏ, eiñeñ skal med þier eige, apt=
ur heim fare sꝏ. Og hann þꝏ alla rede, ad
Vatnsins fæ ra Hyl. DRottenn med Giæd=
sku=Gede, Gedeons sagde til:

7. Hvor sꝏ er Vatned hreina, sem Hundur
lepia fer, þꝏ skalltu wtaf eina, i einn Hoop
lꝏta sier; Einnenn þꝏ ꝏ Knie falla, og þañ=
veg druckid fꝏ, i annann Flock þꝏ alla, ad=
skilldu hinum frꝏ.

8. Lijdur sem lepia kunne, liwflega Vatn
til sanns, med Hondum hreint ad Munne,
Hundrud þriw voru Manns; Enn allt Folk=
ed fiell annad, ꝏ Knie sijn dreckande, til
Gedeons Giæskan sanna, GUds þꝏ so talade:

9. Med þrim Hundrudum Manna, ad
Munne er Vatnid bar, lepiande, lꝏt eg sañа,
Lid

Lidsemd til Frelsunar; Enn vitid hvør einn hradur, af hinum (eg æskil), heim aptur hverfe Madur, Hybyla sinna til.

10. Gedeon Flock þann frijdann, fyrer þad efla ried, Vister þeim vallde sijdann, vænum Bæsunum med, og Mottenn aptur sagde: Ad þeirra Herbwdum þu, statt upp og brædt ad bragde, beinleides gack þu nu.

11. Ef þu Ottast ad fara, einn med þier taktu Svein, Heidingia hradt til Skara, so heyrer a þæ Grein, hvad fyrer hellst þeir tala; Hann foor og Pura riett, þængad strax þæ æn Dvala, þeir hofdu Skialldvord sett.

12. Dviner um Bil þetta, (Ord tiæ so Ritningar,) eins sem Mergd Engesprettna, i Dalnum læu þar, og Fiolde þeirra Ulfallda, Oteliande var þæ, lijk var Mergd sw margfallda, mestum Sande vid Siæ.

13. Nu sem Gedeon gladur, greidt þængad komenn er, einn took til Orda Madur, og ødrum þanneg tier: Eg feck Draum einn ad reyna, i Svefne þar eg læ, og Byggbraud eitt alleina, øskubakad eg sæ.

14. Hvert ed vallt hradt ad lijta, til Herbwdanna i stad, Manna Madianita, mest þo Landtialldinu ad, og þvi umvellta nædø, so uppæ hid Nedra var, Landtiallded vort æ Lææde, læ so flatt epter þar.

15. Aptur hinn annar sijdann, andsvarad þanninn sær, þad mun ei annad þyda, enn

þad

þad Gedeon slær, Madianita alla, og þeirra Her i Stræ, þvi DRottenn Himna Halla i Hond hanns gefur þa.

16. Sem Gedeon sialfur tiedur, soddann Draum heyra feck, og hanns Utlegging medur, aptur til sinna geck, þegar strax þa ann Bidar, med þijdre sagde Trw: Ovine DRottenn ydar, i Hond vill gefa nu.

17. Þessum þrim Hundrud Monnum, þria skipte hann Flocka i, hvorium feck hann ad sonnu, hier med Baasunu frij, og med Blise, Krws eina, i Hond þeim liet og tier: J ollu Adferd hreina, eins sem eg, brwkid þier.

18. Þegar þeir þangad koma, Þioodenn sem Heidna var, i Lwdra aller hliooma, enn brutu Krwsirnar, hardt mille Handa sina, hafande Blis a Ferd, hier er (so hvor nam inna) HErranns og Gedeons Sverd.

19. Heidingiar hradt uppvakna, hrædder vid þesse Svor, lijkt sem wr Rote rakna, og ræktu Flootta-For; Og sia, DRottenn tilsette, Sverd hvor þar ødrum moot, um̃ Herenn allann rette, med Atvik Heiptar sliot.

20. Ad Beth-Sitta Zeredatha, Sveit heiden flyde þvi, til Mehola mattu rata, mjog nærre Tabath frij, enn Gedeon og hanns Lijder, aller sem voru hier, raku þann Flock sem flyde, a Flootta undann sier.

21. Ephraim sijn Ord senda, sialfur Gedeon ried, ad Vatned allt til Enda, inntæke

og

og Jordan med, fyrer Myg Madianita, ad mætte ei yfir um̃ nœ, aller strax ofann flijta, Ephraims Menn sier þœ.

22. Allt Vatned ad BethBara, inntaka og Jordan fliott, so eingenn yfirfara, af Heidenne fieck Drott, hier med þeir tvo Handtoku, Hofdingia Ovinum frœ, og þeim i Daudann Oku, epter þad Steinum œ.

23. „ Oreb œ Orebs Steine, afliifa giör-
„ du þvi, enn Seb, (so sem eg greine) Sebs
„ Þrygu drœpu i, og Hofud af þeim bœd-
„ um, yfir Jordan med sier, til Gedeons
„ bera gœdu, GUde sem Þacker tier.

24. „ Himna Brauded helgasta, hialpa
„ þu JEsu mier, fyrer Trú Hiartans fasta,
„ Frelsid uppausa af þier; Gef mier þess
„ jafnan giæta, Glaskere ber eg i, Fiesiod-
„ enn minn hinn mæta, mig virdstu upp-
„ lysa þvi.

8. Psalmur.

Af Mórkaste Gedeonis, hanns Virding, Ost, Børnum og Dauda.

Ton, Nu bid eg GUd þu náder mig.

Ephraims Lijdur um̃ þad Bil, ofann komu Gedeons til, og vid han̄ þwngu Þrœttan hœ, þvi hann hefde ei kallad þœ, i þetta Strijd? Enn Gedeon greidt, gaf þeim soleides Andsvar, neitt: Hvat

fyrer

fyrer vilied þessa þier, Þrættan uppvekia mote mier?

2. Er ei Vijnkvistur eiñ til Saũs, Ephraims betre enn þessa Lands, Vijnyrkia Abi-Esers oll, og þvi giored þier slijk Afoll? Eda eru ei ydar verd, oll Verken meir enn sialfs mijns Gierd, þa þier handtookud heidna þa, Hofdingia Oreb og Seb þeim fra.

3. So lægdest þeirra Þrættan stoor. Þadann Gedeon burtu foor, ad Jordan og þar yfer uñ, ollum med sijnum Hermonnum, sem var fyrr hermdu Hundrud þriw, hann rak Floottann med þessu nu, or þreitter Suchoth hielldu hiaa, hann bad Stadarenns Foolked þa:

4. Lijd mijnum æfed lijted Braud, Lwa so tape og Hwngurs Naud, so eg Sebah og Zalmuna, sæke epter þess hardara; Enn þeir ypparstu i þeim Stad, aptur strax greiddu Svarid þad: Eru Heidinna i Hondum þier, Hvefar so Braud wtgefum vier?

5. Nu vel! Gedeon gefur Svar: Ollo þa lætur Hendur mijnar, Sebah og Zalmuna sel-iast i, sundur Holld ydar þreskia frij, eg vil Þyrnum og Þistlum med, þegar ad sooddann allt er skeð. Til Pnuel sijdann helldur hann, hermde allt eins vid Stadenn þañ.

6. Allt Foolk i Pnuel Andsvor kyrr, eins greidde og Suchoths Lijdur fyrr; Enn hann sagde þa allteins vid: Aptur nær hijngad kiem med Frid, ydar Stad þennann eg þa vil, all-

aũ

ann slaa nidur Jardar til, so ad berlega Sioonum med, siaaed af DRottne slijkt er sked.

7. J Karkor heidnu Kongarner, komner voru og þeirra Her, hartnær Pwsunder simtaan fraunt, enn fallid hosdu i Strijde samt, hundrad og tuttugu Pwsund þo; A þann veg Gedeon aptur droo, hvar Menn Tialldbwder byggdu traust, bioo þar saa Lijdur Ottalaust.

8. Her þann Gedeon hardt nam slaa, hiner þegar i burtu naa, Sebah og Zalmuna flija sliott, Flottann rak Gedeon epter skiott; Hier med hann lijka handtook so, Heidingia þessa Konga tvo, enn Her þeirra allan Hrædsla lijr, heim þaa tilbaka aptur snijr.

9. Sialfsa Uppraas Soolar fyrer, til sagdrar Borgar þaa komenn er, einn Svein handtook og adspurde, enn hann honum uppskrifade, Herra og Olldwnga i Suchoth senn, siotiju og sio ad Tolu Menn, til Stadar Foolksens helldur heim, hann so mælande Ognar þeim:

10. Sebah og Zalmuna siaaed hier, sem ædur hæddud mig fyrer, eg þaa Fædslu seck ydur beidt, ormagna fyrer Lid mitt þreytt, Pyrnum sijdann og Pystlum med, þeim kiende ad stilla Munn og Ged, og Pnuel braut þar einninn hann, i Grunn, enn Foolkid drepa vann.

11. Hann spurde Konga heidna senn: Hvorium lijker voru þeir Menn, sem þier i Thabor felldud fraa, Fiorve? Þeir giordu ad ansa þaa: Ydur lijker aa allann Veg, eins og Konungs

Born

Born prijdeleg, hvor þeirra var. Enn hann þa kvad: Herme eg Brædur mijna þad.

12. So sañarlega sem lifer, sialfur DRottenn! Ef hefdud þier, lated þa vera Lijfe a, Lijf ydar skierdt eg hefde ei þa. Sijdann vid Jether Son sinn kvad: Med Sverde drep þa bada i stad; Enn Sveinnenn rickte ei Sverde þar, sa þvi hræddur og Barn eitt var.

13. Sebah og Zalmuna sogdu nu: Siälfur Gedeon uppstatt þu: Eins og Madurenn er til sanns, epter þvi reyneſt Kraptur hanns. Sijdann sloo hann þa Sverde med, sialfur i Hel, enn taka ried, Haalsspeizgur allar hvoriar þar, hast hofdu þeirra Ulfalldar.

14. Nockrer Israelitar þa, Ord vid Gedeon þesse tia: Yfer osß Herra æ þu vert, eiñenn Son þinn, og hanns Son bert. Enn Gedeon þeim ansa vañ: Ydar eg heite ei Stioornar-Mann, helldur DRottenn þad. hærstur sie, Himins og Jardar Raadande.

15. Eins Hlutar vil eg æskia mier, af ydar Hende, Gedeon tier, Ennisspeingur þær allar sa, ad Herfange sem giordud na, þvi yfer „ unner Oviñer, Ismaelitar voru hier, Gull„ hlader brwka Ennum a, af þvi sparade ei „ Mwgur sa.

16. „ Þeir sogdu: Gefa vilium vier, vænt „ Klæde sijdann tooku sier, og hvor einn lagde „ uppa þad, Ennesspeingur sem hann umbad, „ Þwsund Gull-Sikla og sio hundrud, Suñ-

„ aũ ad Vigt er uppritud, fyrer utan Klæde
„ og Kediurnar, sem Kongar bœru og Ulf-
„ alldar.

17. Lijf-Kirtil Gedeon greidt med saũ, giør-
de af þvi og setia hann, i sialfs sijns Stad til
Ophra ried; Jsrael framde Hoor þar med,
hønum sialfum til Hneixlunar, og Hwſe hanns
lijka þetta var. Madianita Offsookn dvijn,
upphoofu ei framar Høfud sijn.

18. Fridland Jsrael fieck af Lijd, fiørutiju
uũ Ara Tijd. Son Joas Gedeon so burt-
droo, ad sijnu Hwſe, og þar bioo, siøtiju ætte
Syne frials, sem af haũs Lendum komu sialfs,
einn Fridlu-Son ad auke þar, Abimelech sem
nefndur var.

19. J goodre Elle Gedeon doo, grafen var
hann til Ophra þo, af Jsrael, fyrer utan Tof,
i sialfs sijns Fødurs Joas Grof. Epter Ge-
deon andadann, Afgudadijrdkun fremia vann,
Jsrael BaalBerith med, blygdmarlaus med
þrælyndt Ged.

20. A sinn DRottenn ei minntust meir, i
megnre Blindne geingu þeir, hvor þa Ovina
Houdum af, hafde opt leyst og Myskun gaf;
Einnenn Gedeons Afkvæme, Jsraels Þiooden
forgleymde, þo margt og gott þeim giørde haũ,
gœlaust Foolk þess ei minnast vann.

21. Af Hiartans Grunne eg bid þig, O
minn JEsu! Bænheyr þu mig, Hneixlis
Syndum mier forda frá, og Flekkan Holds

nær

nær ſtríder á; Støduga Von og Trúar Trauſt, til þinnar Náðar efalauſt, láttu mig alltíd hafa hreint, hvørskyns Mootkaſt ſem fæ eg reynt.

9. Pſalmur.

Af Abimelechs Brædra-Dráپe, Stiórnan, og íllum Dauda.

Ton, Adams Barn, Synd þín ſo var ſtór.

Sem nu Gedeon ſæll burtdoo, Son hanns Abimelech ſig bioo, til Sichem bradt ad Bragde, vid Moodur-Brædur ſijna ſa, ſialfur og alla Ættmeñ þa, talade ſenn og ſagde: Fyrer allra Manna Eyrum hier, i Sichem, bid eg, hermed mier, hvørt betrá heita mege, ad JerubBaals Syner ſenn, ſiotiju aller Stioornar-Menn, ydar nu vera eige.

2. Ellegar einn einaſte Mann, ydar Stiornare ad verde hann, jafnframt þenked uñ þetta: Ad eg Holld ydar er og Bein; Enn hanns Brædur þau Svoren ein, Sichems Lijd ſegia af lietta. Til Abimelechs hneigduſt hradt, Hiortun þeirra, og ſogdu gladt: O ja! hann er vor Broder. Silfurpeninga ſijdañ greidt, ſiotiju hm̃ fengu veitt, wr BaalsBerīths Sioode.

3. Lauſingia med þvi leigde ſier, uñ Landed Abimelech og fer, til Ophra med þá alla,

 ſijna

ſijna Brædur þar ſiælfur hann, Syne Gedeons drepa vann, ſiotlju ſo giorvalla, æ einum Steine; Enn Jotham, yngſte Son Jerub-Baals nam, geymaſt ſo Grande ei mætte. Sichems og Millo ſierhvor Mann, ſo til Kongs Abimelech vann, hylla med ſogdum Hætte.

4. Sem Jotham þeſſu ſagt var fræ, ſo geck hann Fiallſins Griſim æ, Hvirfileñ þañ hinn hærſta, hroopade og ſagde: Heyred mier, af Hwſe Sichems Menn aller, ad Gud heyre ydur nærſta: Skoogar-Tren villdu fegen frij, ſæ ſier einn Kong og ſogdu þvi, til ſeita Vidſmiors Vidar: Øll vier þig kiooſum ad þu ſiert, eigenn Konungur vor og bert, yfir oſs utan Bidar.

5. Andſvoren Vidſmiors-Vidar-Grein, valde Triænum ſoleides ein: Skal Feite mitt forlæta, og ſveima yfir yckur hier? O nei! ſoddann ſie længt fræ mier, af hreint i allañ Mæta. Trien i Skoogenum tala beint, til Fykiutreſins: (ſem er greint) Þig kiooſum Kong vorn heita. Af Fykiu-Vid komu Andſvorinn: Ad yfirgefa Sætleik miñ, þvi giore eg þvert afneita.

6. Sitt hneigdu aptur Tal i tie, tijdtneſndu þeſſe Skoogar-Tre, til Vijn-Vidarens væna: Kom þu, og vert oſs Kongur hiæ. Kuñe Tred aptur ſvara þæ: Skal eg ſo reyndar ræna, mig mijnu Vijne ſiælſt i ſenn, ſem gledur bæde Gud og Menn, og Triænum yfir vera?

Vid

Vid Þyrne-Bwskenn þa hvort Tried, þar i Skoogenum segia ried: Vor Kongur vertu og Herra.

7. Þyrne-Bwskurenn þa so tier: Ef þad er vijst ad gyrnist þier, eg smyriest Kongur ydar, skunded under minn Skugga þa, Skiool og Traust yckur þar ad sa, oll samann utann Vidar; Enn ef þid vilied ecke þad, af Þyrne-Bwskinum i Stad, Elldur med Ogna Reide, wtkome senn, (þvi sw er Von) og Cedrus Trien i Libanon, uppbrenne og foreyde.

8. Hvert hafid þier nu hondlad riett, og hier med erliga tilsett, til Kongs þann ydur taka, Abimelech Ambattar Son, er ætte i Sichem Gedeon, er Brædur sijna æn Saka, æ Steine deyda alla ried, einnenn hafid þier gleymt þar med, Myskunsemd Gedeon giora, hvor þo Ovina Hondum af, hafdi ydur leyst og Frelse gaf, mun þetta vel giort vera?

9. Sie þessi ydar Athofn oll, erlig og so riettlæt giorvoll, þa nu æ þessum Deige, fagni Abimelech ydar Gied, ydur hann fagne lijka med; Enn ef þetta er eige, af Abimelech wt med Hrad, Elldur kome so Menn i Stad Sichems og Millo meide; Sijdann Millo og Sichem fra, senn kome kome Baal og Elldur þa, og Abimelech eyde.

10. Ord sijn Jotham þa enda fer, æ burt flyde og geck til Beer, sijns Broodurs Bræde vegna. Sem Abimelech Areñ þriw Israel

 hafde

hafde stioornad nu, DRottenn þa upp namm egna, einn Sundurþyckis Anda þar, i Sichems Menn, so hvor einn var, Abimelech a moote, um hanns Vanart og Illsku þa, er sijnum Brædrum framde a, bryxla med Heiptar Hoote.

11. Launsaatur eitt þar lyndisþver, Lijdur i Sichem giorde sier, esst a þvi Fialle eina, ræntu alla Umreisendur, Rykte slijkt Abimelech spur, Art þeirra Illsku Greina. Med sijnum Brædrum Sichem til, Son Ebeds Gaal kom þad Bil, a hann þeir aller treystu, Vijnber af Okrum safna sijn', sijdann pressudu wr þeim Vijn, og Dryckiu-Dans uppreistu.

12. J Hws sijns Afguds inngengu, aatu, drucku og formæltu, Abimelech þar iñe. Hier nærst Gaal þa hermt so fieck: Hvor er þesse Abimelech? Hvad er Sichem i Siñe? Þeim Undergefins Æru ria? Er ei Son Jerub-Baals sa, hvor Sebal sinn Þenara, yfir Foolk Hemors so med Sann, Sichems Fodurs hier skipa vann, ad vera eiñ Stioornara?

13. Gud giæfi være þesse Þiood, Þioonar mijner so fenge af Mood, Abimelech wtrijma: Sebul þa Ord hanns fregnar fliott, fyllltest af Reide og sende skiott, þa a Laun þennann Tijma, Abimelech Bod so til Sanns: Sia þu! Gaal og Brædur hañs, i Sichem eru nwna, inne, og hafa allann hier, uppæst Stadenn a moote þier, vertu med Vorn tilbwna.

14.

14. A Naattar-Þele þig upptak, med þijna Menn i Leynie vak, wte hier a Morkiñe, þa yfirfall so þannig strax, þegar i Ottu sneiña Dags, Sigurenn so þu vinner; Eñ ef Stadnum þeir wtaf ga, epter sem Honden þijn uppa, þenker, maatt þu þeim giora. Enn Abimelech æred fliootf, i Launsatred þa somu Noott, foor og þar villde vera.

15. Gaal þañ Morgun gaunga red, greidt af Ports-Dyrum Brædrum med, uppleit og sijdann sagde: Foolk kemur ofann Fialled þar. Fliootlega Sebul gaf Andsvar, þetta þegar ad Bragde: Skuggenn Fiallsins þad eflaust er. Aptur Gaal þa segia fer: Giorla sie eg hvar hefur, Foolk hier ad nedan Ferda Reik, fra þeirre stooru Tofra Eyk. Sebul þar Svar til gefur.

16. Gior sie eg Sannleik greiner þu; Gaal! Hvar er þinn Muñur nu? Hvad er orded af honum? Hvor adur fyrre hermt so fieck: Hvor er þesse Abimelech, ad honum aller þioonum? Hann er þetta og Fylgd hanns frijd, fardu og haldtu vid hann Strijd, þu og so þijner Brædur. Af Sichem þegar arla Dags, Abimelech a moote strax, Gaal wtgaunga rædur.

17. Abimelech þa helsloo hardt, eñ hrakte a Flootta Gaal snart, Sebul sijdann an Tafa, wtrymde Gaal epter þad, og hanns Brædur af Sichems Stad, þar Vist ei þordu hafa:

hafa: Komande Dags ad Morgne Menn, i Morkina gengu af Stadnum senn, þetta var kunngiört þegar, Abimelech, enn hann med Hrad, Hereñ i Flocka skylde ad, Launsæturs Leid geck Vegar.

18. Allskaña hann þar ætte Bid: Ut sæ hann gæanga Borgar-Lid, reys þeim ramliga æ moote, ad Borgarhlide allt þæ sloo, enn hañs tveir Flockar hiner þo, dræpu med Heiptar Hoote, Menn þar sem voru æ Morkeñe, margur til Heliar nidur hnie, æ Stadenn strijda næde, Abimelech med Orku Praut, og hann ad Vélle nidurbraut, yfer þar Sallte sæde.

19. Lijdur Sichems miog Feigdar-fws, æ Floetta Afguds sijns i Hws, inn þegar allur vende: Abimelech þvi iñt var fræ, uppgeck hann Fiallid Zalmon æ, med Oxe einn i Hende, og af Trenu þar einn hioo Kvist, æ Bak sier lypte og sagde vijst, vid hvorn sem hiæ nam vera: Adferd þæ brwked einu þier, eins og mig sæud giora hier, eins skulud aller giora.

20. Einn Kvist af Triæunum hioo þæ hver, Hermadur Abimelechs sier, og filgdu epter honum, bæru þad krijngum Kastalann, kveiktu upp Elld og brenndu upp hann, Karlmonnum med og Konum, hvort ed var nærre heil Þwsund. Hann foor þar epter uñ þad Mund, æ Thebez hardt ad heria, uñ sijder hana yfervañ, utann i Stadnum Turninn þann, Foolk hvadann foor sig veria.

21. Abimelech med allt sitt Lid, ad þessum Turne Brennevid, bar nu og Bruna æsde, kastade Brote af Kvarnar-Stein, Kvinnan med Hende af Mwrnum ein, at hanns Hofud þvi hæfde, so ad Hausskelin sundurbrast, sinn Skialldsvein Abimelech hast, kallade bratt og beidde: Drag wt þitt Sverd og drep mig nu, dauf so ei ræmest Fregnen sw, ad Kvina ein mig deydde.

22. Hann strax Sveinenn helstwngid fieck, hrepte Dauda Abimelech: Þegar nu þetta lijta, hanns Fylgdarmenn, þeir hverfa fra, heimleides aller geingu þa, hvor sijns Heimkynnes vitia. Og DRottenn þannenn endurgallt, Abimelech hvad giorde hann allt, illt vid sinn Fødur frooma, sem og Drap Brædra sinna tied, Saarbæner Jothams lijka med, at Sichems Menn so liet koma.

23. „ O DRottenn hærstur Himnum á!
„ Herrum oss ógudlegum frá, hlíf þú á
„ Heimsins Grundu, sem eins og Refur
„ innlædast, allteins rikia og Leon hast,
„ enn deya eins og Hundur. Upphlaup,
„ Þvermódska, Ohlíðne, alldreie hiá oss
„ framenn sie, sem afla allskyns Nauda;
„ Gef oss med Fride og Gudrækne, gánga i Hlídne og Meinleyse, so ødlumst
„ sælann Dauda.

10. Psalmur.

Umm Dómara Israels 1) Thola, 2) Jair, og 3) Israels Barna Plágan af Philisteunum vegna sinnar Afgudadyrdkanar.

Ton, Sá friáls vid Løgmál fæddur er.

Abimelech þaa hafde Hel, hreppt medur Glæpa Safne, enn foor ad hiálpa Israel, einn Madur Thola ad Nafne.

2. Kynþætte Isaschars komenn fraa, kalladur Sonur Pua, Fiallbyggdum hann Ephraims aa, i Samir giorde bwa.

3. Um̃ full tuttugu og þriw Ár, Israel dæmde gladur, siidann burtdeyde Soomaklaar, i Samir var jardadur.

4. Epter hann Jair uppreis þaa, af Gilead med Priide, um̃ tvenn ellefu Árenn saa, Israels dæmde Liide.

5. Priaatiju aatte Sonu sier, seiger þad Skriften friida, þeir Ásnafolum þriaatijger, þar giordu aller riida.

6. Jafn marga Stade hafde hann, heima i Gilead alla, hvar ed Jairs Þorp heita van̄, og Heimurenn maa kalla.

7. Epter þad Jair andadest, og var i Kamon grafinn, Afgudadyrkan æsde mest, Israel Blindne vafenn.

8. Astaroth, Baal, Ammons God, og Moabs dyrdka nadu, siins DRotteñs þañig

brutu Bod, Bodord hanns yfertraadu.

9. Reidi DRottenns Jſrael ꝏ, af þvi gramdeſt hin ſanna, under Hendur hañ wtgaf þꝏ, Ammons og Philiſteanna.

10. Þvingan og Plꝏgu i ꝏtiꝏn Ar, Jſraels veitte Lijde, Honden Ovina Heiptarſꝏr, med hordu Prældooms Striijde.

11. Hellſt þo Jſrael hvor ed Byggd, hinns Vegar Jordan nꝏde, i Gilead fyrer utann Hrygd, Amorita ꝏ Lꝏde.

12. Yfir uñ Jordan ædisgriñ, Ammons Born heidenn fooru, Júda, Benjamin, Ephraim, ꝏſtrijddu og þvijnga vooru.

13: Þegar nu Plꝏgan þeſſe hꝏ, þvijnga Jſrael nꝏde, dyrſtann þeir hroopa DRottenn ꝏ, DRottenn þeim Andſvar tꝏde.

14. Hefur ſo nockur heidenn Þiood, hardliga plꝏgad ydur, ad ei haſe mijn Giædſkan good, giort ſtrax Hiꝏlp Bæner vidur.

15. Samt hafid þier mier fallid frꝏ, og ſylgt Gudum Heidingianna, þar fyrer ydur ei vil tiꝏ, wr þeſſu Hiꝏlp ad kanna.

16. God þeirra ſonnu ſieu þvi, ſiꝏlf nu af Stad farande, Hrygdar-Tijd ydar hardre i, Hiꝏlp ydur til-lꝏtande.

17. Jſrael DRottne aptur tier: Ydrande Hiarta og Munne, vier hoſum misgiort mooте þier, mꝏdur Synda Ydiunne.

18. Verde ꝏ oſs ad vijſu nu, Vilie þinn Þægelege, enn ad eins Myſkun audſyn þu, ꝏ þeſſum Hryggdar-Dege.

19. Fra sier Afgudum fleigdu braatt, framar þeim ecke skeittu, DRottne þioonudu Dag og Naatt, DRotteñ þeim Myskun veitte.

20. „ Ammons Born samannsafnast vel,
„ so i Gilead prwder; Enn þaa i Mizpa
„ Israel, allar sette Herbwder.

21. Wdstu Gileaditar þar, alykta: Hvor sa Madur, Orustu fyrst sem uppbyriar, Ammons moot Bornum hradur.

22. Hofudsmadur einn heita skal, hañ yfir oss med Prijde, fästmælum þetta fromdu Tal, fyrer Israels Lijde.

23. „ Hollds Vild og Heimur Afgud er,
„ er eg vil Þiónkan syna, syna þó alldrei
„ Myskun mier, mier byriar þeim ad tína.

24. „ Ydranar gef mier Anda þinn, af
„ iñsta Hiarta og Siñe, þá muntu DRot-
„ teñ milldur miñ, myskuna Grátbeidniñe.

25. Send mier, O GUd! þá sæta Náð, Syndanna Ydiu ad hafne, fyrer mína so Frammfør Ráð, farsæla i JEsu Nafne.

II. Psalmur.

Umm Jephthah Dómara Røllun, Sigur og Heitstreinging

Ton, JEsus Christur ad Jordan kom.

Jephthah Gileadite einn, ein var Strijds-Hetia a Lande, laungetenn Gileads sa var Sveinn, enn sem

hanns Kvinna nædе, fleire Born honum fæda enn, fullvaxen vær þau heita, wtræku Jephthah og ſogdu ſenn: Sijſt þarftu Arfs ad leita, a vora Ættar-Reita.

2. Sijnum Brædrum hann flyde fra, og foor i Tob ad bwa, ad honum dreif þar allmargt þa, Umhleypings Manna Grwa, hvorier wtdroou honum med; Hier epter nockrum ſinnum, a Iſrael heria otæpt ried, Ammons Born heiptar ſtinnu, Bardaga von i Vinnu.

3. Þegar um Stunder þad vid liek, þanka ſijns Aform rækia, Flockur Olldunga Ferdum viek, fra Gilead Jephthah ád ſækia: Mwklega vid hann mæltu þa, med Ordum vinſkapsgiornum: Vor Hofudsmadur vertu oſs hia, vier ſo gegn Ammons Bornum, voga kunnum Mootvornum.

4. Olldwngum Gileads ſialfur ſenn, ſvarar Jephthah an Tafa, hvort erud þier ei þeſſer Menn, þeir fyrr mig hatad hafa, fordum og burt mig feingud þier, af Fodurs Hwſe hriadann, enn nwna komid aptur hier, af þvi ad Neyden brada, þvijngar ydur margþiada.

5. Þar ſtrax a moote þvilijk Svor, þeſſer Olldwngar greida: Til þijn vier ſlijka forum For, ſwſliga þig ad beida, ad Hofudsmadur yrder nu, i Gilead med Prijde, fyrer oſs ſijdan ſærer þu, fullhugadur i Striide, a moote Ammons Lijde.

6

6. Jephthah heim aptur svor Osein, soleides giorde inna: Ef DRottenns lætur Hiælpen hrein, Hond mijna Ammon vinna, þa syrer ydur fer i Striid, Fiandmanna moote Lide, skal eg þa alla Æfi-Tijd, ydar Hofud i Fride, heita med Sooma Side.

7. Aller samrooma ansa þa, Olldwngar Gileads Landa, hærstur GUd Tal vort heyre a, hier ef ei laatum standa, eins og þu hefur sialfur sagt: Siidann Jephthah til Vegar, For sijna med heim framde spakt, Foolked hann giorde þegar, Hofudsmann hradt an Trega.

8. Jephthah fyrer DRottne um̃ þad allt, i Mizpa giorde tala: Sialfsum Kong' Ammons sende sniallt, sijn Ord þegar an Dvalar, honum liet segia hvad villt þu, hafa med mig ad giora? Med Ofrid seilest a oss nu, oss laattu kyrra vera, ei þarftu a oss heria.

9. Ammons Konungur Andsvor kyr, aptur sende til baka: af þvi Jsrael adur fyr, under sig giorde taka, mitt Land, er foor af Egypto, fra Arnon beint an Vasa, allt ad Jabok og Jordan þo, jeg bid, aptur an Tasa, med Frid laat mig þad hafa.

10. Jephthah baud aptur, einardlig, Ord mijn þau Konge veked: Eckert Land hefur under sig, Jsrael fra hier teked, hañ þegar burt Egypten af, Eydemork gegnum vende, rietta Leid gegnum rauda Haf, reiste ad Kades-Lende, Edoms Kong' sijn Ord sende:

11. Leif mier i gegnum Land þitt För. Lijdenn hann heyrde eige; Israel Moab sonu Svor, sende og bad um Vege, liwsur i gegnum Landed hans, lijka þvi synia næde, Moabitanna Lofdwng Lands, Lijdur Israels tiærde, þaa Dvøl i Kades þæde.

12. Eydemork ferdast i so red, um krijng þau Londen bæde, Edoms og Midia Moabs med, Menn Israels (eg ræde) og so komu þeir austannverdt ad Moabita Grundu, hiaa Arnon reistu openbert, upp sijn Landtiolld þaa Stundu, Sihon Kong sijdann fundu.

13. Hinns sama einnenn Sihon þaa, sem hina Konga fordum, um Leid i gegnum Land hanns faa, med liwsum beiddu Ordum. Enn þeim tiltrwde ecke hann, i gegnum Land sitt fara, helldur safna Herlide vann, hraustur med Akiesd snara, aa moote Israels Skara.

14. Med dijrre Magt og Dardseind af, DRottenn Israels goode, sijnu Foolke þa sialfur gaf, Sihon Kong og hanns Þiooder. So inntooku þeir allt þad Land, Amoritanna Lijda, fraa Arnon sijna under Hand, ad Jabok Fliote strijda, og Jordan, Eign miog vijda.

15. Svo wtrak DRottenn einn þeim fraa, Amorita Flock Sveita, og þu villt samt inntaka þaa: Inntoku þeim maatt veita, er wtrijmdu Camos Afgud þinn, enn vier sialfer giorvalla, þaa sem volldugur vor DRottinn, ad Velle liet þar falla, eignast vilium vier alla.

16. Eda meinar þu ædre Von, eiger og Riettenn nyta, helldur enn Balak Zipors Son, sa Kongur Moabita? Hve nær striidde hann Israel at, Ar þriw Hundrud sem byggia, i Hesbon giörde og Arnon hia, O! þvi ei fyrr redst byggia, þa med Frid þier ad tryggia.

17. Misgiort hefe eg ei moote þier, mier illt samt villtu giora, Israels mille og Ammons hier, ædstur dæme vor HErra: Enn þesse Kongur Ammons siist, Ord hanns þau heyra villde. Ædstur kom DRottenns Ande viist, yfer Jephthah af Millde, so reiste hinn Rausnar gyllde.

18. Gegnum Manasse og Gilead, geck hann og Mizpæ Vega, og so fra Mizpa epter þad, moot Ammons Bornum þegar. Og Jephthah DRottne eitt vann Heit, efalaust þad tillagde, ef þu gefur Ovina Sveit, i mijna Hond (hann sagde:) Þa skal eg brædt ad Bragde.

19. J Brennefoorn þvi offra þier, er wtaf mijnu Hwse, fyrst kiemur til ad mæta mier, med Frid þa heim eg reise. Og Jephthah moote Ammons Lijd, ad Hreyste og Sooma vendur, diarflega siidañ droo i Striid, DRottenns Allmættur kienndur, wtgaf þa i hanns Hendur.

20. Harla stoort Slag so hann sloo þa, Heidingia urann Bidar, allt til Minnith Aroer fra, ad Sliettlende Vijnvidar, heilar Borger

Borger tuttugu Tals, tel eg þad Ritning ſaña:
Þannig audmijkteſt þar til alls, Þiooden Am=
monitanna, fyrer Mwg Iſraels Manna.

21. Jephthah til Baka ferdaſt ſws, framar
ei giorde ſtrijda, ſitt med Frid aptur heim i
Hws, hanns einka Dootter frijda, mæt hon=
um þar a moote rann, med Dans og Slaatt
Hlioodſæra, eingenn Born fleire aatte hann,
utann hana miog kiæra, Hrygd nam hanns
Hiarta ſæra.

22. Þegar hann hana ſiaalfur ſaa, i ſundur=
reif ſijn Klæde: Oho mijn Dootter! Hañ nam
tiaa: Med Harma þwnga Mæde, hvad beiger
mig og hreller þu? Hef eg ad ollu leite, minn
DRottne upplaated Munnenn nu, med einu
viſſu Heite, þvi ſem eg ſijſt um̃breite.

23. Hafer þu Fader, hun þaa kvad: Heit
DRottne giort ad vanda, efunarlauſt i ollu
þad, obrygdult laattu ſtanda, fyrſt ad DRott=
enn þijn hefur hier, hefnt a Ovinum ſijnum,
Freſt þo tveggia Maanada mier, maatt gefa ad
Vilia þijnum, ſo med Leik=Syſtrum mijnum.

24. A Fiallenu graate eg Meydoom̃ minn.
Mijn Dootter far, hann ſagde: Enn nær ſw
Tijd var um̃lidinn, aptur kom hun ad Bragde,
flootlega til ſijns Fodurs þaa, Fyllingu Heit=
ordanna, hann þegar efnde henne a, hafde ſw
alldrei Manna, kiendt (ſo ſem Ritning ſannar.)

25. Þetta giordeſt Sidvenia vel, vijſt hiaa
Iſraels Menge, aarlega Dætur Iſrael, a

Fialled ſagt er genge, Doottur Jophthah af Gilead greidt, ad græta Mey ſo friida, hvort Ar Daga fioora ſamfleitt, (Fræden heilog þad þijda.) Þier ſie Lof Þrenning blida.

26. „ Athugalauſum Ordum frá, og
„ Eydum mig bevara, eg hef vid Skírnar
„ helgann Sá, heitiſt mínum Frelſara;
„ Veittu mier æ ad efna þad, offrande á
„ hvørium Dege, Gyrnd minnar Sálar
„ gediaſt ad, GUd minn, ſo þier vel mege:
„ Hoſanna! eg hier til ſege.

12. Pſalmur.

Umm Ephraims Oſigur og Dómarana: Ibzan, Elon og Abdon.

Ton, Snú þú nú aptur enn til Hvíldar Onden m.

Ephraims Lijdur ſamannſafnaſt ſo æ ny, til Nordurs ganga nædu þvi.

2. Siidann vid Jephthah Svor þeſskonar ſøgdu nu: Hvar fyrer drooſt i Hernad þu.

3. Ammonita ſo wt ga moote illum Her, ad þu ei kalla oſs villder?

4. Hvar fyrer vor ſkal Honden þig til Heſnda fws, uppbrenna nu og allt þitt Hws.

5. Anſar þeim Jephthah: Eg og mijner aller Menn, Prœttan vid Ammon œttum ſenn.

6. Og eg kallade ydur œſamt ødrum viiſt, til Fulltijngis enn foorud ſiiſt. 7

7. Þegar eg vïsse ad voga ei ydar villdud Ond, Sæl mijna eg mier sette i Hond.

8. Oruggur med þad wt eg foor og eflde Strijd, aꝗ moote Ammonita Lijd.

9. Dijrmætust gaf so DRottenns Hiælpar Dyrden hæ, i mijnar Hendur alla þæ.

10. Og þvi komed þier upp til mijn nu aller hier, ad hefia Strijd æ moote mier?

11. Enn Jephthah samannsafna ollum so med Hrad, giorde Monnum i Gilead.

12. Vid Ephraim so beriast beint og brædt helslæ, Gileaditar giordu þæ.

13. Af þvi þeir hofdu ædur Skamar-Ord-Toon þan, gloosad um sier hvorn Gileads Man.

14. Ephraims medal og Manasse erud þier, sem Flootta-Drenger fæwijser.

15. Flockar Ephraims fwsir sogdu æ Flootta-num: Læt mig fara hier yfer um.

16. Gileads Menn þæ giordu spyria grein oss nu: Ert af Lijdum Ephraims þu?

17. Enn hann gegnde þeim aptur fliott, og innte Nei, af þessum Monnum er eg ei.

18. Þeir skipudu honum skijrt ad nefna Schiboleth; Enn hann sagde þæ Siboleth.

19. Ei sem byriade Ord þad nefnde æ þar Leid, hvar fyrer hann þeir hnepptu i Deyd.

20. J þann Tijd fiell af Ephraim (sem innt er hier,) riett þrennar fioortæn Þwsunder.

21. So dæmde Jephthah sinn Jsrael sex um Ar, sijdann andadist Sooma hær.

22. Drendur var af Israel so epter þad, grafinn i Stadnum Gilead

23. Epter hann dæmde Israel sa Ibzan hiet, af Bethlehem (sem um eg giet).

24. Arsa Þriatiju Ibzan þesse eiga vann, eins margar Dætur wtgaf hann.

25. Einnem Þriatiju ad utann took (sem innt er fra) Dætur til Sona sinna þa.

26. Um sio Ar dæmde Israel, og andadest, i Bethlehem greidt so greftradest.

27. Elon Doomare epter hann kom Weru haar, trwr dæmde Israel tiju Ar.

28. Siidann burtdoo af Sebulons Kyne sa Elon, og var grafinn i Ajalon.

29. Israels Doomare epter hann hiet Abdon þa, Hillels Sonur var Herra sa.

30. Sa fiorutiju Syne eiga siaalfur red, Þriatijge Sona Syne med.

31. Siotiju ridu Asna Folum aller a, átta Ar dæmde Israel sa.

32. So burtkalladest sa Abdon fyrer sælann Deyd, honum var valen Greftran greid.

33. Epter Plagsid i Pireathon med Prijde þa, Fialle Amalekita a.

34. „ Opt fylger Láne, Øfund, Mæda
„ og Adkaz, en Rauner alldrei Bryxle braz.

35. „ Af Túngu marga tídum þekkiaz trú-
„ um vier, gódur Madur þvi gott framber.

36. „ Send þú oss, DRottenn! Sigur,
„ Hiálp og sæla Vørn, farsæl vort Stand
„ og blessa Børn.

13. Psalmur.

Umm Getnad og Fædingu Samsonar.

Ton, Fader vor sem á Himnum ert.

Hvar epter Abdon andadann, Israels Lijdur fremia vann, ad moote DRottne allsheriar, Illgiørd og Synder margfalldar, fiorutiju Ar hann framgaf þa, Philisteanna Vallded a.

2. Zarea byggde sa einn Mann, sem ad Manoah nefnast vann, Ettkvijsl Dans komenn af var sa, (oss þvi Ritningen skijrer fra) eina hafde sier Egta-Frw, Obyria var hanns Kvinnan sw.

3. Þa bar so til umm þetta Mund, þægre Guds Engell hijr i Lund, Manoah Kvinnu byrtest blijdt, blijdur vid hana sagde þijdt: Kvidug skallt verda og fæda frijd, fagrann Son einn a rettre Tijd.

4. Rak-Knijfur skal hanns Hofudhaar, hverge skierda, þvi Sveinninn klaar, Nazareus GUds nefnast a, Naudum Israel leysa fra, fordast þvi Vijn freklega vijst, Fædu Ohreinnrar neyttu sijst.

5. Sinn Boonda Kvinnan sijdann fann, sagde honum umm Atburd þann: GUds Mann med Engils Asynd hreinn, opennberast mier giørde einn, Heite frietta eg hann ei ad, hann mier og ecke sagde þad.

6. Sa same vid mig sagde sniallt: Sicá Sliett þu nu verda skallt, og Son þier fæda epteræ; af þvi med Vareyqd þar til sia, asseinga Drycke alla og Vijn, alldrei berer ad Minne þijn.

7. Nie af þeim Mat sem Ohreinn siest, ad þu neyter, þier forda best, GUds Nazareus þvi ad þinn, þesse skal vera Sonurinn, fra Moodur-Kvide, og so allt; Jñ til sijns Dauda: Þvi behaldt.

8. Manoah DROTTENN blijdt þa bad: Blessade DRottenn veit mier þad; GUds Mañ þennann vid getum sied, glogglega vorum Augum med, oss sem þu sendir ædur fyr; Andsvara hanns so leitad, kyr.

9. DRottenn bænheyrde hañ i þvi, hañs Kvinnu byrtist eiñ a ny, Engill sa fyrre um eg gat, a Akre nockrum Kvinnan sat, og hun foor þegar Flijte med; sann sinn Boonda og segia red:

10. Þa med Kvinnne þangad gieck, þijdur Manoah, og spurt so sieck: Ertu Madur sa same hier, sem vid Kvinnuna talader; Aptur honum hann ansar þa: Eg er hinn same Madur, Ja.

11. Manoah aptur inner nu: Ockur bid eg ad seger þu, þegar fullkomnast þetta allt, þu sem vid hana mælter sniallt, hvoria Framferd og Jdiu a, aminstur Sveinn ad hafa þa.

12. Engellenn svara aptur vann: Alla þa Hlute varest hann, sem eg Kvinnunne sagde fra,

sa sterkann Dryck ei taka maa, allteins hegde
sier wngur Sveinn, og eg tiaade henne Lindis-
hreinn.

13. Manoah Eingil mælte vid: Mig laat
þier halda þess eg bid, ad Hafur-Kide einu
hier, offra mætte eg fyrer þier. Engellenn
honum ansad gat: Ecke neyte eg af þijnum Mat.

14. Ef þu vilt giora Offur frij, offra maattu
þaa DRottne þvi, enn Manoah ei þeckte þar,
þetta einn DRottinns Engell var; hann spyr
þess vegna ad Heite fyrst, honum Engillenn
svarar viijst:

15. Hvad spyr þu mig ad Heite frekt, hier
sem ad er þo Undarlegt. Hafur-Kid og Mat-
Offur med, Manoah sijdann taka ried, yfir
Stein DRottne i Offur bar, undarlega þad
geck til þar.

16. Þegar ad Lopted lagde i, Logann af
Stein-Alltare þvi, upp med honum GUds
Engell twr, Augsyn þeirra foor burtu wr, eñ
þau fiellu af Felmtre þaa, fram̃ til Jardar sijn
Andlit aa.

17. Hræddur Manoah herma red: Hosum
vid GUd ad viijsu sied, med ockar eigenn Aug-
lite, efflaust mun oss þvi Daudann ske. Eñ
hanns Kvinna med Andsvor flioot, aptur hon-
um þar gegnde aa moot:

18. Hefde Gyrnd DRottenn haft aa þvi,
Heliu ockur ad færa i, munde ei Offur þetta
þaa, þægilegt hafa tekid sa, eda kunngiordt

 þad

Þad ockur med, allt sem heyrdum, og nu er sked.

19. Sijdan Öl Kvinnan Sveinbarn eitt, Samson hanns Heite nefnde greidt, upp med Forelldrum alast vann, Ande DRottenns took frama hann, i Dans Herbwdum eslaust þa, Esthaol mille og Zarea.

20. Ædste Ráds Engell O! JEsu, Auglite þinu til min snú, Frid, Nád og Blessan bode mier, betst þin Nálægd i Verølld hier, þegar eg DRottenn þig sæ sied, þá hef eg Lif og Sælu med.

21. Gllds Nazareus helgur hreinn, hreinaste JEsu þú ert einn, einn Naudhiálpare og Frelsun frid, frida Rettlætes Sólen blid, blid þin Asiána er Sálu sæt, sætust Lifgun og Heill ágiæt.

14. Psalmur.

Umm Samsons Greyste á Leonenu, og Rádgátu i sijnu Brúdkaupe

Ton, Dagur i Austre øllum.

Samson sem gløggt skal greina, geck burt ad Thimnat þa, af Philisteum eina, wnga Kviñu þar sa; Sijnum Forelldrum segia, satt af þvi ollu fer, mier þocknast þesse Meya, þa sonnu gefid mier.

2. Andsvar þad sliott tilfinna, Fader og Mooder hanns: Er þar nu eingen Kvinna, i þijnum Brædra Krans, ad ecke helldur eiger, eda hiaa Foolke þijn? Samson þaa aptur seg-er: Sw þocknast Augum mijn.

3. Gloggt hanns Forelldrar goodu, (greina so Ritningar), ecke þad underſtoodu, af DRott-ne soddann var, ad hann Orsakar leita, aa-sette fyrer þvi, Pfer-Raad ofhord veita, Js-rael Philistæi.

4. So ofann sinnar Leidar, Samson og Hiponen blijd, til Thimnat Gotur greidar, gaanga aa somu Tijd, nær vijkia Vegreis-ande, Vijngarde Thimnats hiaa, wngt Leon eitt greniande, aa moot þeim kemur þaa.

5. Samson þaa siaalfs Giids. Ande, sæll yfirkoma ried, so hann þad saart oskrande sundursleit Leoned, varnarlaus hardt med Hende, sem Hafur-Kided eitt, sijna Leid so framvende, sagde ei af þvi neitt.

6. J Thimnat sliott þau fundu, Forelld-ra Stwlkunnar, Trwlosun bradt þar bundu, Brwdar og Samsonar; Hann bwinn Braut-er frijdar, heinleides heimreiser, faam Dog-um settum sijdar, sitt Brwdkaup halda fer.

7. Um Leid nær ofannreiste, af Vegenum sier braa, Samson og lijta lyste, Leons-Hræ-ed sitt uppaa, Biflyge og Hunang betsta, Bwk-num Lioonsins saa i, aa hvoriu Hond ried festa, hann og neytte af þvi.

8. Svinnum Forelldrum sijnum, sier med haun lijka gaf, Hunange af furdu sijnu, er feck Leons-Hræenu af; Þess neyttu broadt ad Bragde, bæde tvo i þeim Stad, enn hann grand ei til-lagde, af hvoriu took hann þad.

9. Brwdkauped sitt til Svanna, Samson nu helldur þar, allteins og wngra Manna, altijdur Hœttur var; nær Fremd hanns feingu siena, fram honum gœfu œ Balld, Lagsmenn þrœttiju ad þena, þijdt mz Virdingar-Hald.

10. Samson vid sijna Sveina, sijdan giørde ad tiœ: Eg vil Rœdgœtu eina, ydkur nu segia frœ; Ef hennar reyndar retta, Rœdning wtskijred þier, sio Brwdkaups-Daga setta, so skulud sœ hiœ mier.

11. Tigenn-Klædnad Hœtijda, ad Tolu þrioatije, og Skyrtur einka frijdar, eins margar læt i Tie, enn ef þœ rœded eige, eins miked vil eg fœ, af sama Slags, og sege, sannlega ydur hiœ.

12. Lagsmenn hanns sijdann sogdu: Seig þijna Gœtu friœls, med Giætne þar næst þogdu, þœ took Samson til Mœls: **Matur fór af Etanda, og Sterkum Sœtleikenn**, sijst feingu af sodda Vanda, sagt Gœtu Rœdningenn.

13. Þœ i heila þriœ Daga, þeir hitta Samsons Frw, hier med þann herma Baga, henne, og sogdu nu: Locka þinn Boonda blijda, byrta þœ Gœtu þier, hana oss segdu sijdann, siœ, annars skulum vier. 14

14. Upp þig med Ellde brenna, og þijns Fodurs Hwſs Stad, hardra ſo Heſnda kenna, hliooter þu fyrer þad; Eda hvort var oſs hijngad, hellſt til þeſs innboded, i Armod þwngann þvijnga; þeſſum Utlœtum med.

15. Kvinna Samſonar ſeger, ſorgande til hanns greidt: Hatur enn Elſku eige, eſlauſt fær þu mier veitt; Rœdgœtu hermt þu heſur, hier Børnum Ættar mijn; hvøria mier tijdt þu teſur; ad tiœ iiied Rœdning ſijn.

16. Samſon þœ aptur inner: Ei hef eg ſagt þad hier; Fodur nie Moodur miñe, munde eg ſegia þier. Sio Daga hun ſorgande, ſat i Brwdkaupe þœ, þar til hanns þreyngdeſt Ande; þvi henne ad ſkijra frœ.

17. Enn hun þeim øllum ſagde, aptur þad ſtrax i Vil; Þeir ſijdann ſo ad Bragde, Samſonar mæltu til: Hvad er Leone hrauſtara? Hvad ſœtara Hunange? Þar til hañ þeim nam ſvara, þeſſe Ord liet i tie:

18. Ef hefdud ecke minne, ærid med Kvijgu þier, Gœtu þœ ſijſt ad Sinne, ſagt mundud haſa mier. Og Ande HErranns ædſta, yfir Samſon kom þœ, til Aſklon ofann nærſta, af þvi foor greidt ſem mœ.

19. Þar Menn þriœtijn deydde, þeirra took Klæda=Fans, og hinum aptur greidde, er riedu Gœtu hanns, hradlega af ſinne Hende; Hañ afar reidur vard, burt þvi frœ Brwde vende, brœdt œ ſijns Fodurs Gard.

20. Einum hanns Samlags Sveine, sw var hanns Kvina þar, gift. (Sem ad Skrisften greiner, glögglega og skijrt þar fra,) harda þad Hefnd nam boda, hvør framkom grimelig. Frá øllum Andar Voda, O GUD! bevara mig.

21. Sigurhøfdingenn hærste, hærstvirdte minn JEsu! Andar Brúdgumenn ædste, ædstann vannst Sigur þú, á Sathan Leone leida, Leid Himens kennder oss, Lifs-Skrúdann giørder greida, greidest þier Dyrdar Hnoss.

15. Psalmur.

Af þeim Skada er Samson giørde Philisteunum med Refunum og Asna-Kiálkanum.

Ton, Oss lát þinn Anda styrkia.

Hier nærst er hermt so skiede, um Hveite Kornskurdar Mund, swslega ferdast rede, finna sitt Egta-Sprund, Samson villde og sijdann ad, hennar Herberge vijkur, hugde ad ganga i þad.

2. Fliodsins vill Fader eige, sa honum þar innhyst, og vid hann sijdann seger: Sia þu! eg hugde vijst, ad reidur henne ordenn þu, munder; Þvi Vine þijnum, þessa eg gifte nu.

3. Hier nu i Kranse Kvenna, klien og frijdare er, hin yngre Syster hennar, hana taktu ad þier. Samson gaf honum aptur Ans:

Eg

Eg hef nu Ordsøk fenged, yckur að moot til Sanns.

4. Efalaust Skemdar Skada, skulud þier af mier faa; Hann sinne Ferd nam hrada, hønum i burtu fraa, þriw Hundrud Refa veida vann, og Hala tveggia og tveggia, teingslade saman hann.

5. Elldskyde einnenn lijka, eitt mille hvørra batt, med Adferd alla slijka, að burt þeim slepp-te hradt, i Philistæa Akurlond; Þesse hann þeim ried veita, þwng og saar Hefnda-Grond.

6. Ritning trwe eg so ræde, Refarner þeirra allt, Vindine og fast Korn bæde, brenndu þaa upp giørvallt, Vijngarda lijka og Vidsmiørs Tre, med Undrum hier ad hyggia, hverrar Leidar þad sie.

7. Eptersþurn ørdugt hallda, aller samhuga um þad, hvør munde vijst þvi valda, var þeim þaa andsvarad: Samson i Thimnat Mægda-Mann, einn þessu ollad hefde, Orsøk þvi til þaa fann.

8. Unga sier Egta-Kvinnu, eina hann feste þar, hiaa þeim med Sæmd og Svinnu, sijdann hun tekenn var, af hennar Fodur hønum fraa, og Vini hanns einum gefinn, oss hann þvi hefnde aa.

9. Fyrer þad Philisteara, saarlega gramdest Ged, til Thimnat sliott þeir fara, forsuger Ellde med, uppbrenna giørdu þegar þar, siaalfa Samsonar Kvinnu, so og Fodur hennar.

10.

10. Samson þa so af lietta, sagde til þeirra framt, þo þier giort hafid þetta, þa skal eg Ottæpt samt, sialfur mijn hefna ydur a. Hann þa a Herdar og Lendar, hardliga giordo sla.

11. Epter þad afliet sijdann, til Etam reiste snar, Biargskoru Bwstad frijdann beint sier utvalde þar. Um Júda settist nu a ny, Flockur Philisteanna, farande til Lehi.

12. Herbwder reisa hrader, Heidingiar i þeim Stad; Menn Júda miøg Oglader, med Spurn þa friettu ad: Hvar til komud nu hijngad þier, med Ofrid a oss leita? Ovina Flockur tier:

13. Hijngad vier høfum vitiad, hellst þess Erindes greidt, burt Samson bundenn flytia, bwner so fengium veitt, honum rett makleg Hefnda Giølld, eins og hann adur fyrre, oss hefur synt margføld.

14. Af Júda þriar Þwsunder, þvilijk nær heyra Svør, fram þegar greidt um Grunder, giordu ad hefia For, til Biargskorunnar i Etam, vid Samson þar næst þannig, þetta Foolk segia nam:

15. Veitstu ei vort nu þrotnar, Velstand og Fridar-Tijd, yfer oss øllum drottnar, Ovina Magtenn strijd, hvar fyrer hefur þú so þa, hardlega vid þa høndlad? Hann nam þeim Andsvar tia:

16. Eg vid þa eins ried breita, og þeir breittu vid mig: Svorenn þeir soddann veita:

Samſon ad binda þig, hijngad til þijn kom Fylgd vor frijd, og þig ſo ſaangenn ſæra, Philiſteanna Lijd.

17. Samſon þaa Sogn med Greida, ſagde þeim ollum viijſt: Mier ſveria meiged Eyda, mig yfirfalla ſiijſt. Honum þeir aptur anſa ſnart: Ei er vor Aſetningur, yfer þig falla hardt.

18. Helldur bundenn til baka, burtflytia aa þeirra Hond; Enn þitt Lijf af þier taka, alldrei þeinker vor Ond. Nytt nyum tveimur Reipum þaa, hann þeir i Bragde bundu, Biarginu drogu fraa.

19. A Leid til Lehi fara, litid nær þetta fieck, Flockur Philiſteara, fagnande moot þeim geck. Ande DRottenns kom enn aa ny, yfir Samſon þad Sinne, (ſo hermer Ritning i).

20. Reiped ſem um̃ gat aadur, er han̄ var bundenn med, eins og Elldbrunnenn Þraadur, i ſundur hrockva ried, burt af hanns Ormum baadum þaa; Ad einum Aſna-Kiaalka, rettt Hondur ſaa.

21. Þann took þegar ad Bragde, Þuſund ſloo fulla Manns, med honum, ſo og ſagde: Siaa! fyrer utann Stans, þar liggia i Hrwgu þeir ſamfleitt, einum med Aſna-Kiaalka, eg hef Menn Þuſund deydt.

22. Sinne af Hende hradur, honum kaſtade frij; Hann kvad: Hier þeſſe Stadur, heite RamathLehi, (Upplyſting Kiaalkanns þijder þad, edur Nidurkaſt ella; i þeim þvi fiell han̄ Stad). 23.

23. Enn sem hañ breyttañ Þyrste, þaa kallar til DRottinns, og sagde: Hiaalp med Hreyste, fyrer Hond Þenara þijns, veitt hefur mikla þessa þu, eg hlyt þo ei ad sijdur, af Þorsta ad deya nu.

24. J Hendur eg maa falla, Oumskorenna hier; Enn DRotteyn Himna Halla, heyrde hanns Grætbæner, og klauf einn Jaxl þeirr Kiaalka i, hvar af Vatn hreint nam fliota, hinn Þyrste drack af þvi.

25. Þaa kom hanns Ande aptur, so Endurnæring fann, einnegenn allur Kraptur; Jnn til þessa Dags vann, kallast Brunnur Akallaranns, er Kiaalkanns uppwr Plaatze, wtfloode hreinn til Sanns.

26. Uñ tuttugu Ara Tijder Jsrael dæmde þaa, Samson med Sæmd og Prijde, sialfur þeim Tijma aa, aa Dogum Philistea frij, (hvorier med ollu eydder, urdu ei fyrer þvi.)

27. Þá Náð mier Gud minn gefe, gete eg Mórstødu veitt, Satan þeim Svika Refe, so Viel hanns skade ei neitt, Trúar. Korn-Sæded klára mitt, i mínum Hiartanns Akre, nie Orded blessad þitt.

28. J Biargskorum Náðar bestu, blessudum Undum þín, Hlifd lát mig hafa mestu, Heilsan, O JEsu! mín, so mig fángadann fáe ei, Heimur burt þadann hraked, Hneixlans sárti Vei.

29. Heldur ad heppnast kunne, med Hønd- um Trúar beint, af Lifs uppausa Brunne, ilmande, sætt og hreint, Hiálprædes Vatn og himneskt Vín, andlega ad endurlifne, Ønden sárþyrsta mín.

16. Psalmur.

Umm Olucku sem Samson tilvillde, hiá einne Skiæku, Item, Flárœde Dalilæ, og hanns Dauda.

Ton, Uñ Daudann gef þu DRottenn mier.

Samson burt þadann greidt so gieck, til Gasa Vegu beina, leida Skiækiu þar lited feck, (Letren heilög so greina,) til hennar inn i Herbergid, hañ þegar foor og ætte Bid, uñ Nætur-Stundu eina.

2. Philistear þad fregna skiott, For þæng- ad hesia greida, þegar aller uñ þessa Nott, þeir hugdu hann ad deyda. Til midrar Næt- ur Samson svaf, siidann Hviilunne stood upp af, og riede sig tilreida.

3. Stadar-Ports-Hurder bædar beint, burt- took og Stoolpa' siina, einnenn Slagbrondunt øllum hreint, upplypte æ Herdar siinar, efst uppæ Fialled bar þær brædt, Borg fyrer He- bron: (Sia hier mætt, hvörge hanns Hreysti dviinar).

4. Einnre Kvinnu hann epter þad, Aſter giørde ad veita, vid Sorek hafde hun Samaſtad, ſw nam Dalila heita, ſliott upp til heñar fooru þar, Philiſteanna Hofdingiar, Lags bædu hana leita.

5. Yfertala hann þu ſo þa, þier giøre hreint ad kinna, hvar i hanns ſtoora Hreyſten maa, hulda laata ſig finna, ſo ad hann faangad faaum vier, ſwſlega ſkulum aller þier, Launenn þa allgood inna.

6. Dalila ſagde: Seig þu mier, Samſon minn Elſku Kiære, hvar i þinn Kraptur hulenn er, hann ſvarar: Ef eg være, bundenn Lijn-Streingium ſio i ſenn, ſem uppþornader eru ei enn, minn Kraptur meſtur fære.

7. Fagnande henne færdu þa, Philiſtear med Skynde, Lijn-Streinge, (hvorinn hermt var fra,) hun med þeim Samſon binde, hennar ſo inn i Herberge, a honum Vara takande, geiſe glader i Lynde.

8. Dalila ſijdann Samſon batt, ſvikul og þannig tiade: Yfir þig Samſon falle flatt, Philiſtear a Laade; Enn hann Lijnſtrenge alla þa, ſem Elldbrunna Hor-Tygla ſmaa, ſliett ſundurſlijta naade.

9. Hun ſeger: Gabbad hefur þu mig, hermm mier þo utann Pretta, med hvoriu binda mege þig. Mælte hann þa af Lietta: Nyum tveim Reipum ef eg er, af þeim bundenn, til Þurda ſer, minn Styrkur þa vid þetta.

10. Fliootlega Kvinnan flærdarlig, Fiskurenn aa hann lagde, og Philistear yfir þig, eñ ad nyu hun sagde; Enn hann þau Reipe ort med Sann, eins og Præd sundur slijta vann, af sier þar brædt ad Bragde.

11. Dalila hoʃtug herma red, hann vid i þessu Siñe: Tvisvar hefur mig tældreged, Tilsogn med slijkre þinne; Enn i Sannleik mier seig nu fræ, samt med hvøriu þig binda mæ. Samson þæ aptur inner:

12. Ef sio mijna Hærlocka hier, hægt samaññietta gierer, jafnframt nu sege jeg þad þier, uñ jardfastann Hæl þæ berer, lijka sem adrer Afls ad Mætt, eg mun sannlega verda brædt, i þessu vis þu verer.

13. Hun batt Samson æ sømu Leid, sem hana Gyrnd til krafde, eins og hanns tieda Tilsogn greid, tiæd henne þar uñ hafde, fliootlega þannig slæræd sw, Philistear þig yfer nu, ad segia siist hun tafde.

14. Samson vaknar af Svefne brædt, sogdum Hæl strax upprykte, med sijnu Hære af miklum Mætt, miog henne vid þad hnikte, mælte: Þrisvarsinnum samfleitt, særlega hefur þu mig veidt, i Svika og Lyga Sikte.

15. Længvarannlega Limsku med, læta de þar af eige, æ honum nauda ævallt ried, Ærulaus Dag fræ Dege, þar til hanns Sæl af sagdre Neyd, særmædast giørde æ þæ Leid, til Dauda (sem hier seger.)

16. Henne sitt Hiarta byrte bert, berlega mælte um̃ sijder: Rakstur=Jaarn hvorge hefur skiert, Haar mitt enn Lijfs um̃ Tijder; Gllds Nazareus eg þvi hier, allt i fraa Moodurlijfe er, (þad Gllđi helgadur þijder.)

17. Ef þu lætur mitt Hofud=Haar, hreint af mier burtu raka, Styrkleike minn og Kraptur klaar, kann þaa hverfa til baka, so eg allteins og adrer Menn, Ostyrkur verda reyneſt ſenn, þad i Algt þu maatt taka.

18. Philisteum hun fliott med Sañ, Fregner þær giorde inna: Allt sitt Hiarta mier hefur hann, hier gefed nu til kinna, upp til mijn hijngad aller þier, af þvi snarlega komid hier, einn hann so yfervinna.

19. Braadlega vid þeir brugdu þvi, berande Silfred hvijta, til hennar sijnum Hondum i, helldur enn ei sier flijta; Dalila Samson sijnu i Knie, sofa liet þaa og rakade, hanns burtu Haared nijta.

20. Þegar bwinn ad þessu var, med Þiaaning hann nam pijna, mælte opt hermda sama Svar: Samson yfer Ond þijna, Philistear nu falle hart, falsadur Samson vaknar snart, (hugsande um̃ Hreyste sijna.)

21. Frij og laus mun eg fara greidt, af Philistea Hondunum; Enn hann visse ei af þvi neitt, ad Gllđ var burt fraa honum, handtooku þeir so hann med Swt, hanns Augu bæde stwngu wt, (þad foor sem var ad Vonum.)

22

22. Fœngenn til Gasa flytia heim, fagnande ecke spordu, med Kopar=Vidium traustum tveim, trwlega hann binda giordu, kalldar þolde þær Kvalningar, Kvorn ætte hann ad draga þar, i Myrkra=Hwse hordu.

23. Vaxa tooku hanns Hofud=Hær, hvor fyrr afrokud vooru, hier næst var ein Stoor=Hætijd klær, halliden Philisteorum, einkán=lega til Offrunar, Afgude þeirra Dagon þar, med Fognud' furdu stoorum.

24. Samrooma aller sogdu þvi, soddann Vegsemdar Stefum: Vorn Ovin Hendur vo=rar i, vor Gud oss seldañ hefur; Þœ i Sam=komu þeirra señ, þar voru aller Hofdingsmeñ, Dyrd sierhvor Dagon gefur.

25. Alþijdu Foolked einum Room, allteins med sama Hætte, Dagon gofga og Glede=Hlioom, gloosa af hanns Stoor=mætte, hvern=enn Samson i Hendur þeim, hefde nu lokfins gefid heim, er þœ so opt upprætte.

26. Fœngelsis Hwse heimtu fræ, Hofding=iar Philisteanna, Samson, og settu hann þvi nærst þœ, þeirra mille Stoolpanna, hvar upp æ allt var Hwsid byggt, hann so fyrer þeim lieke dyggt, gladværer Geds uñ Ranna.

27. Samson Ungmenned sijdann þad, sem hann leidde œn Mæde, vijsa sier Stoolpa bæda bad, byggt Hwsid sem æ stæde, upp vid þœ (sagde hann) ad eg hier, med Ormum nijnum Studnings mier, leita og niota næde.

28. Siidann ad Stoolpum sogdum tveimi, Sveinnenn leidde, hann tiede: (med sinne hverre Hende ad heim, hraustlega spenna rede) O DRottenn, DRottenn minnstu mijn, mig efle DRottenn Giædskan þijn, sagd' hann af grætnu Gede.

29. So ad eg hefna eflaust ꝼa, Augna miña ꝼa Lꝼade, Philisteunum fenge ad nꝼa, framar hann enn so tiꝼade: Mijn Ønd þeim deye medur hier, miøg kroptuglega hann sig hneger, Hwsid þꝼa hrapa nꝼade.

30. Yfir allt Foolk sem inne var, og ꝼa þess Pake lijka, hvert ed vꝼar Landsins Hofdingiar, helslꝼast med Adferd slijka, i sijnum Dauda og Andlꝼats Hrijd, ollu fleire enn Lijfs um Tijd, hann drap med Hreyste rijka.

31. Þꝼa komu brꝼner Brædur hanns, brꝼadt þꝼangad utan Tafa, Lijkamann tooku so til Sanns, sier med og burtu hafa, i Grof sijns Fodurs aller þꝼa, Esthaol mille og Zarea, giordu þeir hann ad grafa.

32. „ Um Ar tuttugu talen vel, tignadur var „ Doomare, yfir Guds Foolke Jsrael. Enn „ JEsus vor Frelsare, eilist Rike og Heidur „ hlaut. Helvite og Synder nidur braut, „ hanns Dyrd og Vegsemd vare.

33. Flꝼadum Heims mier forda Strig, Frelsarenn hiartakiære, so Blida hanns miøg banvænlig, med Blindleik mig ei sære, ꝼa Andlꝼats Stundu Ondu min, i Fodurs Skaut og Høndur þijn, Englar Guds fylge og fære.

17. Psalmur.

Af Skúrdgode sem Móder Micha liet smijda.

Ton: Skaparenn Stiarna HErra hreinn.

Seger Doomara Saga af þvi, seitiann-da Capitula i, ad være Fialle Ephra-ims a, eiñ Madr sm ad hiet Micha,

2. Vid einka Moodur inne sa: ellefu Hund-rud Peninga þa, er adur sveria uñ riedst þu, alla eg hia mier geime nu.

3. Blessadur DRottne Son miñ sie, Svor þau aptur hun liet i tie, og hann henne þa alla gaf, aptur nam hun þa byria Skraf:

4. Þetta Fie DRottne eg helgad hef, wr Hende minne utann Ef, fyrer minn Son ad giordt sie greidt, Gud af þvi og Lijknesse eitt.

5. Þar fyrer gefa þier nu skal, þetta ed mikla Fiarens Tal; Aptur gaf Moodur sinne sa, Silfur-Peninga tieda þa.

6. Hun strax two Hundrud so med Sann, Silfur-Peninga taka vann, einum Smid fieck, sa Afgud ried, wr þeim smijda og Lijknesked.

7. Hvert ed i Micha Hwse var, hiedann i fra og same þar, Guds Hws lijka sier atte eitt, einn Lijskyrtel þvi tilbioo greidt.

8. Helgedoom giorde hier med einn, Hend-ur uppfyllte varla seinn, einum af sijnum Son-um a, so honum Prestur være hia.

9. A þeim Tijma var ecke neinn, yfer Jsrael Kongur hreinn, þa giorde hvor sem þotte riett, þvi ad vantade Hofdingia Stiett.

10. Enn þar var þa eitt Ungmeñe, af Bethlehem Júda Levite, medal Júda Kinþatta þar, þesse Madur framande var.

11. Bethlehem þennann fijste fra, ferdast þangad sem kynne na, fram um Ephraims Fiall med Hrad, foor og kom Michæ Hwsum ad.

12. Micha spurde þann Mannenn nu, mier seger: Hvadann ad komst þu? Eg er, hinn komne ansade: Af Bethlehem einn Levite.

13. Og nu fer þangad eg, sem kann, aptur Micha þa svara vann: Vertu hia mier hinn mæte Sveinn, minn Fader, lijka Prestur einn.

14. Til Launa skalt mier hafa hia, hvort og eitt Ar, af mijnu þa, Silfur-Peninga tiju eg tel, tilskilenn Klædnad lijka vel.

15. Eirneigenn Fæde ærlegt greidt, af mier sa skalltu gefins veitt, þessum Levita þad Lijfsbraud, þoknast sem hönum Micha baud.

16. Þangad inngeck og þioonade, þar i prestlegu Einbætte, Micha hielt hann riett sem einn Son, sagde: Eg hefe fulla Von.

17. DRottenn til Gooda giöre mier, med Giæfu Hagur minn þvi er, ad eg hefe nu wngann þann, einn Levita fyrer Kennemann.

18. „ Afgudadyrkan ein er sú, uppdikta „ sier og smída Trú, GUds Orde treyst og „ giætta ad, góð Meining valltann finnur „ Stad.

19. „ Sölsk GUds Þiónusta fær Lífs „ Brauð, fagur Sannleike kemst i Nauð, „ hiálpa mier GUd ad þióna þier, þó Heim- „ ur Jllu borge mier.

18. Psalmur.

Umm Danitaña Skuld á Michæ Skúrd-gode, og Sigur á þeirre and-varalausu Lais.

Ton, Giædsku Guds vier prísum.

Umm þessar Ára Tijder, eingenn Konung-ur var, yfer Jsraels Lijde, enn fram-ar so til bar, Ettkvijsl Dans Arfleifd sier, wtvega vilde eina, (um̃ þad liooslega greina, Skriftenn oss skijrt giörer.)

2. Hier so til hafde genged, hofdu þeir aung-va þaa, Arfleifd fyrr ædur fenged, Jsraels Bornum hiaa, wtsendu þegar þvi, fim̃ Menn og fliott þeim boda, fared Landed ad skoda, hvar Bwstad faaum frij.

3. Um̃ Fiall Ephraims þegar, ad Hwsum Michæ skiott, vijkia aa Leidum Vegar, og voru þar um̃ Noott, Raust giorla þecktu þar, Levitans wnga lijka, Leid til hanns þaangad vijkia, sem ad hann sialfur var.

4. Reyndar med Rædu slynga, riett hann spurdu aller: Hvor hefur fært þig hijngad? Og hvad giører þu hier? Hann svarar soleides: Mig leigdann Micha hefur, mier so og so hann gefur, i Laun Prests Embættes.

5. Fyrer oss frettu Otregur, fra Gllde, þeir so tia: Vor hvort ad þesse Vegur, vier sem nu gaungum a, oss luckast a til Sanns? Hañ kvad: Yckar asetta, er Leid fyrer DRott- ne hin retta. Fared i Fride hanns.

6. Svar nær ed soddann fengu, Sendemeñ foorru af Stad, til Lais Leider gengu, Lijd þeim vel hugdu ad, enn hann Ottalaust bioo, uñ sig eckert uggande, eingann HErra hafan- de, Foolk Zidons fiarlægt þo.

7. A Leid heim aptur venda, Esthaol Sende- meñ, Ættmenn sijna Innlenda, alla þeir fundu senn, þeir fregna Frietta skiott, þeir sogdu: Þangad forum, þad ecke leinge sporum, þad Land er Giæda gott.

8. Sem sliootast þangad fared, swslega enn later sijst, hvornenn Þiood þeirre er vared, þa munud sanna vijst, þegar innkomid þar, Otta- laust Foolk þier finned, sliootlega Landed vinn- ed, ydur til Abwdar.

9. Af Esthaol Dans Ættlidur, einnenn fra Zarea, vopnadur furdu frijdur, ferdast Sex Hundrud þa, (Ritning so ræder her) i Kirr- ath Jearim Juda, jafnsnart Flockenn Her- bwda, sinn aller settu hier.

10.

10. A Fiall Ephraims gengu, ad Hws=um Micha geist, Sendemenn svarad fengu, sem þar fyrr hofdu um̃reist: Vited þier ecke ad, Afgud, Helgedoom hreinann, hier med Lijfkyrtil einann, hitta maa hier i Stad?

11. Þaa framar þannenn vidur, þeir ræddu (hermt sem er) heldst meged hugsa um̃ ydur, hvad skulud giøra þier, inngengu þesser þaa, Levitans hradt til Hwsa, Heilsan vinsemdar fwsa, trygglega honum tiaa.

12. A medann wte bijda, allsaman hertijud, af Dans Ettlegge frijda, mædur=nefnd Sex Hundrud, og lijka Levitinn, hiner med Hrada allann, Helgedoomenn giorvallann, burt=toku so um̃ Sinn.

13. Þaa bwner burtu fara, braadt þad Levitenn sier, hann nææde so ad svara: Siæed! hvad giored þier? Aptur þeir ansa þaa: Hvad villtu hier til segia? Haldt þijnum Munne ad þeigia, vor Prestur vert oss hiaa.

14. Hvort mun þier helldur skærra, i Hwsi ad þioona eins Manns, eda Lijd Ettar vorrar, einum Kynþætt til Sauns, med oss þvi fardu fliott. Hañs þetta hugnast Gede, hradt sig tilbwa rede, ꜳ Leid med Hernum hlioodt.

15. Bwsmala burt þaa venda, Born og dyrmætast Fie, sier undann giordu senda, siñe ꜳ Reisunne, langt burt komst Leider þar, Dans Barna Herenn hrauste, Hwss Lijdur Micha trauste, mædur verdur þess var.

16. Epterfor ei forsaka, og akaft hroopa þaa, enn hiner Oot til baka, Audlitum sneru og tiaa: Hvad er þad Hrooped þier? Eda hvad vantar ydur? Aptur Micha þaa vidur, Sorgþiaadur þannenn tier.

17. Helgedoom Hefdar-rijka, hafid minn tek-ed þaa, og Prestenn af mier lijka, epter hvad nu eg aa? Og spyried þaunig þo, hvad vanta helst oss skylde? Hiner þaa ei sem vilde, aptur ønsudu so:

18: Laated oss lidugt reisa, Leid vora firdta Pijn, dapur so Daudans Hneisa, drage þig ei til sijn, med þad sinn vijkia Veg, eñ Micha heim aptur snere, Ofka Raad þad sier kiere, af þvi so Ottast mieg.

19. Ad Lais greidt uñ Grundu, gengu Da-nitar þaa, uggalaust Foolk þar fundu, sliott þad til Heliar slaa, med Ellde þeim eyddu Stad, af þvi ad þar var eingenn, er þeim Hiaalp nei-na feinge, i Fiarska Foolk var þad.

20. „ J stoorum Dale Stadur, stood hiaa „ Beth Rehob saa, Borg sier þar byggde „ gladur, Barna-Dans-Mugur þaa, hana „ og Dan heita liet, (epter Jsraels Syne, af „ hvors þeir voru Kyne) enn Lais adur hiet.

21. „ Biuggu þar og Bylæte, Born Dans „ uppreistu sier, Jonathan Sonur sæte, sem „ Gersons talen er, Sonur Manasse señ, hiaa „ þeim nam Prestur heita, hanns Syner lijka „ veita, þessum Pioonustu enn.

22.

22. „ Allt til Þess ad herteǩner, Eymd vo=
„ ru stoorre med, og af Landenu wtreǩner, a=
„ kalla Bylæted, sem Micha sier tilbioo, med=
„ ann ad Hwsid mæta, medur Dyrkan agiæ=
„ ta, sialfs Gllds var i Silo.

23. „ Rángfenged væneſt tídum, rettum
„ Eiganda frá, útvegad illa af Lídum, opt
„ brúkaſt verr enn má; Stiórnleysid hier i
„ Heim, og Ottaleysid leida, Lande og
„ Byggd kann eyda. GUd minn oss Þar frá
„ geym!

19. Psalmur.

Af dæmalausu Lauslæte Þeirra i Gibea.

Ton, Heidrum vier GUd af Hug og Sál.

Þeim Tijma var ecke neinn, Israel medur Kongur einn, (oss Þad Ritningen inna kann) einn Levitiſkur var Þa Mann, framande Ephraims Fialle hia, Fridlu til Kvinnu hafde sa, Bethlehem Juda fenged fra.

2. Og sem hun framed hafde Hoor, hia honum, Þegar burt hun foor, hradlega a sijns Foodurs Fund, fiogra Maanada og var Þar Stund, Boonde hennar Þvi beint med Hrad, bioo sig til Ferdar epter Þad, hana vill sækia strax i Stad.

3. Enn Svein hafde og Asna tvo, ad Bethlehem Juda reiste so, Boonda sinn Kvinnan

Blijdu=

Blijdu-fws, brædt leidde i sijns Fodurs Hws, sem lijta hann hennar Fader fieck, fagnande honum moote geck, Vidtaka hanns var þæg og þeck.

4. Sijnum Mæge hann hiellt sier hiá, til Hysingar um̃ Daga þriá, átu og drucku med Yndis-Hag, enn snemindis þann fioorda Dag, med sinne Kvinnu Boondenn brædt, burtu vill þegar ferdast bráátt, heim á Leid medur hyra Saatt.

5. Mágur hanns, hann þá mælte vid, miwklegana af Kiærleiks Sid: Med litlu Braude þig lijsga nu, á Leid áádur enn heldur þu, til samanns bááder so i Rann, sijdann neyttu um̃ Dagenn þann, hanns Mágur loksins mæla vann:

6. Enn i Noott vertu oss hier med, yndeslega þitt Hiarta gled, honum so naudgar hijr i Lund, hañ þar giste þáá Nætur-Stund, Dageñ sim̃ta vill sliott til Sanns, ferdast á burtu utann Stans, sem fyrre mælte Mágur hanns.

7. Kiæré! Dagurenn wte er, af þvi i Noott þu vert hiá mier, enn á Morgun i Ottu strax, upptaktu þig til Ferdalags; Eñ hinum þocknast ecke þad, og so burtfoor i mesta Hrad; jafna Leid allt ad Jebus Stad.

8. Nu sem þeir Stadenn nálgast þar, nærsta á Dagenn lided var, sinn vid Hwsboonda Sveinnenn kvad: Sier hvort þar sá vill Nætur-Stad? Nei, kvad hanns Herra þvert

vid

vid þvi, þennann Stad komum vær ei i, hann vera vitum heidenn By.

9. Helldur knaalega keirdu hier, so komumst leingra aafram vier, beint yfirum til Benjamin. Bygd i Gibea er hefur sijn, og þar Gistingu faanga fliott, hvar faa kuñum uñ þessa Noott, Vegenn sijdann þeir vijkia skiott.

10. Siaalf rann til Vidar Soolen skiær, sem þau Gibea komu nær, Stræte Stadarens einu aa, inn þaangad komuer settust þaa, af þvi ad eingenn Almuge, uñ þaa Noottu þeim Herberge, lidugt vilde laata i tie.

11. Uñ Kvolldsed einn alldradur Mann, fraa Akurvinnu koma vann, framande i Gibea bioo, burt af Ephraims Fialle þo, Augum sijnum upplyfte og saa, wte Stræte þar Mañenn aa, til hanns giorde hann tala þaa:

12. Hvort viltu? Eda hvadann þu, hijngad reisande komstu nu? Hinn aptur gegna fliott þaa fer: Fraa Bethlehem Júda komum vier, Fiallshlijda Ephraims ætlum til, i aungvann Maata slijks eg dyl, Herberge faa ad fegeñ vil.

13. Til vorra Asna hofum Hey, hreint Vijn og Braud so vantar ei, miñe Ambaatt og mier sialfum, til Matar og so Sveinenum. Enn hinn gamle Mann ansar þaa, og sagde: Fridur þier sie hiaa! Hvad þig vantar skalt hiaa mier faa.

14. Siaalfur leidde þau sitt i Hws, med Sæmdum Greida veitte fws; Þau aatu og

druncku

drucku sijdann so, og sijna giørdu Fætur þvo: Sem þeirra var nu gladvært Ged, greidt ad Hwsinu koma red, af Borgar-Monnum Ill-þijded.

15. Nockrer þaa Skaalkar arger Ott, um-krijngia giørdu Hwsid skioott, aa Dyrnar lijka børdu braadt, aa Boondann kalla geise haatt: Mannenn adkomna wt fraa þier, til ockar laattu koma hier, hann so ad kenna kunnum vier.

16. Boondenn wtgaanga braadt þaa vann, Brædur mijner! So sagde hann: Hugsed ei soddann Hreckia-Verk, Heimska er þetta og Illska sterk, Jomfrw og Doottur eina aa, og saa Madur er vilied saa, Fridlu lijka sier hefur hiaa.

17. An Dvalar baadar yckar til, wt fyrer Hwsid leida vil, breited vid þær sem vilied vijst, og vanvirded, enn hugsid sijst, ad auka Manne þessum þar, þvilijkt glæpafullt Heim-sku-par; Enn þeir hanns villdu ei agta Svar.

18. Saa Adkomande sijdann greidt, sijna Fridlu þaa gat wtleidt, til þeirra, enn þeir aller braadt, allt til Morguns þaa heila Naatt, mis-þirmdu og kenndu hennar hardt, hana so lietu fara snart, ad Morgne, nær var orded biart.

19. Snemma Morguns kom Kvinnan fyr, kraup nidur vid þær Hwssins Dyr, hvar inne hennar Hwsbondinn, Hvijlu-Stad ætte þetta Sinn, og vid Þroskuldenn wte þar, allt til þess biartur Dagur var, hun laa og ecke hrær-dest par.

20. Enn sem hennar Hwsboonde vañ, Hws-dyr opna Morgunenn þann, vilde og reisa Veg sinn aa; Vid Dyrnar þar hanns Frilla laa, Hendur aa Prøskulld hafde lagt, hana kallande fieck hann sagt: Rijs upp! Vier vilium reisa spakt.

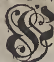
21. Enn hun svarade aungvu þo, upptook hann hana og sig tilbioo, aa Asnann lagde utañ Frest, og til sijns Stadar ferdadest; Sem nu heim komenn hann var frij, Huijse medur tolf Sticke i, sijna Fridslu sundrade þvi.

22. J Landamerke Jsraels øll, wtsenda giørde þau giørvøll, hvør og einn þetta sem feck sied, sagde: Ei hefur þvilijkt skied, allur sijdann af Egypto, Jsrael fordum burtu droo, hier uñ ydur nu hugsed þo.

23. Medann framande eg hier á, umm Eymdadalenn framm ad gá, Olukku henda ei lát mig, O JEsu minn! Eg beide þig, hardt so ad Synda Hefnda-Rif, hvørke fordiarfe Sál nie Lif, vertu O GUd! Min Verndar Hlif.

20. Psalmur.

Af Eydeleggingu Benjamins Ættkvislar fyrer Strøffunarleyse á Lauslæte þeirra i Gibea.

Ton, Guds Son kallar, komed.

Fraa Dan og allt til Bersaba, burtu Jsraels Mwgur þaa, allur eins og eiñ

F. Madur,

Madur, lijka Gileads Lands af By, Leider til DRottens Mizpa i, ferdadest harla hradur.

2. Israelis yppurstu Menn, aller til samans geingu senn, vopnfærer fliott ad Stundu, riett fiogur Hundrud Þwsund þar, þetta Lid footgangande var, i klæra DRottenns Samkundu.

3. Fliott var Benjamin fregnande, Foolked til Mizpa komed sie, Israels Mañtal mesta, og spurde: Hwser framseaed, fyrer oss giorla hvornenn skied, þetta sie Verked vesta.

4. Boonde Kvinnunnar brædt i Stad, sem banad var gaf Andsvar þad: beint ad Benjamins Lande, i Gibea miog furdu fliott, med Fridlu minne ad vera um̃ Noott, ꝏ Ferd kom eg framande.

5. Upprisu mier ꝏ moote skiott, Menn af Gibea Borg þꝏ Noott, villdu med Bana beygia, allt i kriing Hwsid um̃spenntu, og mijna Fridlu skommudu, so hun nam Dauda deya.

6. Hana eg flutte heim þadann, i Hlute skipte og senda vann, til allra Israels Ætta, af þvi þeir hofdu adhafst þar, eitt Skam̃ar-Verk og Heimsku-Par, vid sobwed sijst mꝏ hætta.

7. Israels Born þid erud hier, oll til samanns, þvi rædgest þier, um̃ Adgiord i þvi Efne; Epter þad Foolked allt sig bioo, sem einn Madur; Enn sogdu þo: Ad burtu eingenn stefne.

8. Hiedann að sinn Heimiles Stad, helldur vilium vier giora þad, vid Gibea greidt Oſtader, vær ſkulum taka Hlute hier, af Hundrad tiju Menn, ſem ber, Hundrad af Þuſund hrader.

9. Og Þuſund af tiju Þuſundum, Þiooda Jſraels Ættkvijſlum, Foolkenu ſafne Fæde, ſo þad Gibea geiſe ſkiott, giore ſem þeirra Verked liott, ſked er med Skammar-Ede.

10. Jſraels Sveit i Eining þar, til alls Benjamins Kynþattar, ſendu Menn bræadt ǽu Bidar, hvorier þau Ord þeim hermdu hrein: Hvad ſyrer Vondſka þad er ein, er ſked er medal ydar?

11. Oſs nu framſelied alla þa, illu Skælka i Gibea, ſem fromdu Verked veſta, ſo vær þa ſlaaum hradt i Hel, hier þvi vonda af Jſrael, eydum med Akefd meſta.

12. Benjamins Menn blygdunarlauſt, Brædra ſinna forſmædu Rauſt, og ſamannſafnaſt giordu, af Borgum ollum ſo til Sanns, ſer og tuttugu Þuſund Manns, vopnfærer Vijg ei ſpordu.

13. Auk þeſs Gibeonitar ſenn, einvalda Lids ſio Hundrud Menn; Medal Mannfioldanns ſege, ſio Hundrud alla Aurfhendta rett, eitt Haar ſem kunne hæfa nett, med Slaungu, ad ſloo Feil eige.

14. Eins og fyrr geted umm þad er, Jſraels Manna talenn Her, til GUds Hwſs aller gengu,

adspurdu og DRottenn um̃ þaa Tijd, uppbyrja hvor þad skylde Strijd? Af honum Andsvar feingu:

15. Júda skal þad uppbyria beint, Børn Jsraels, (sem nu er greint), aarla Dags aa Leid snwa, sijnar Herbwder settu þaa, sialfer rett fyrer Gibea, Orustu bradt tilbwa.

16. Ut af Gibea um̃ þaa Tijd, oruggt droo þegar hardt i Strijd, Benjamins Foolked frijda, tvær og tuttugu hradt i Hel, hrauster sloou saf Jsrael, Þwsunder Landsins Lijda.

17. Enn til Bardaga Jsrael, efldest ad Styrk og hiooft um̃ vel, i sama Stad og aadur, upp til Guds Hwss so gengu greidt, grietu til Kvolds fyrer DRottne heitt, og hann adspyria naadu.

18. Skulum moot Brædrum vorum, vier, vekia Strijd framar? HErrann tier: Uppfared fliott til þeirra, og sem Jsrael annann Dag, aa moot Benjamin dro i Slag, Helstrijd þar hart nam reira.

19. Atian Þwsund Jsraels Menn, alla Vopn færa deydde senn, Benjamin Hreyste hradur, til Guds Hwss sijdann gaanga vann, gret og fastade Dagenn þann, hvor einn Jsraels Madur.

20. Og færdu GUdi Offur þar, i þeim sama Stad þann Tijd var, Saattmaals Ørk HErrans hærsta, aa þeim Tijma (sem um̃ eg les) Eleasars Son Phinees, einn stood fyrer DRottne ædsta.

21.

21. Aptur spurdu hann aller Þeir: Eigum vier beriast framar meir, vid Brædur vora suara? Eda skulum aflæta vier? Allsheriar DRottenn Þannveg tier: Upp meiged aptur fara.

22. Þvi ad æ Morgun Þeirra Ond, Þæ vil eg gefa i ydar Hond, og Born Jsraels setia, Launsætur greidt um̃ Gibea, giordu so Þridia Dege æ, til Striids sig hardt ad hvetia.

23. Benjamins Liidur biooft til vel, i Bardaga moot Jsrael, fræ Stadnum fliiott sig gefa, tooku ad slæ og særa senn, siidann nockra Jsraels Menn, rett sem fyrr utann Efa.

24. Nærre Þriæiju Þegna sloo, Þar Benjamin, og hugsar Þo, fyrer oss enn Þeir falla. Jsrael sagde: Aller vier, undann flyum so getum hier, lockad Þæ leingra alla.

25. Jsraels Foolk biooft epter Þad, einn og sierhvor af siinum Stad, til Striids i Baal-Thamar, af Launsætrenu wt Þæ fer, Jsraels tiju Þusunder, ad Gibeæ Orku ramar.

26. Hardur Bardage hardt Þar tookst, heldst æ Benjamin Mannfall jookst; Af Þvi Þeir vissu eige, Olucka komen yfir Þæ var, Jsrael fyrer fiellu Þar, i Striide æ Þeim Dege.

27. Fim̃ og tuttugu Þusund Þo, Þar ad auk Hundrad DRottenn sloo, Launsætred kom fram̃ liika, gegnt sem Jsrael Gibea, giordt hafde, og allann Stadenn Þæ, helsloo med Hreyste riika.

28. Israel hafde so tilsett, og sagt þar öll- um syrer rett, Launsaaturs sijnum Lijde: Nær sem þeir redu Reykenn sioa, rijkre uppkoma af Gibea, bwner framtbrune ad Strijde.

29. Nu sem Benjamin sioalfur sier, sinna Mannanna Ofarer, og Reykur upp nam giosa, med Loga af Stadnum Lopted i; leggia oa Flootta giorde þoi, sijst þurfte Sigre hroosa.

30. Til Eydemerkur oa þai Leid, Jsraels Foolk þeim veitte Deyd, med Asookn Orku- trauster, til Menuah þai elltu allt, og und- ertraadu i Heled kallt, ad Gibea moot Austre.

31. J þoi Slage aatiaan Þusund, af Ben- jamin þar fiell oa Grund, sijdann fooru far- flootta, til Rimmons Fialls ad fordast Reyd, fim Þusund Manns þar hreppte Deyd, oa þeim Vege med Otta:

32. Og þeir sooktu Bak epter þeim, aalei- des til Gideom heim, þaa twær Þusunder sloou, so af Benjamins hraustum Her, heil- ar tuttugu Þusunder, og fim þann Dagenn doou.

33. „ Ad eins sex Hundrud af þeim Mann,
„ oa Eydemorku rett til Sanns, flijdu og forda
„ Lijfi, oa Rimmon Fialle er fyrer var, sio-
„ ra Manade dvoldust þar, lwner af Kva-
„ la Kijfi.

34. „ Jsraels Foolk kom aptur þaa, med
„ Eggium Sverds i Gibea, Foolked og Fe-
„ nad deyddu, og allt þad sem þar inne var,
„ allar Borger sem fundu þar, brendu og
„ Barle eyddu. 35.

35. „ Straffslaust ei líður Strákapør,
„ Stiórnare Heims, þo Giædskn ør, Betrunar leinge bíde; DRottenn lát mig ei
„ draga Bót, drígdra Synda, þo Hefndenn fliót, uppá mig strax ei stríde.

21. Psalmur.

Af Vidriettingu Benjamins Ettkvíslar.

Ton, HErra GUd Fader hefur skapt.

Israel hafde unned þann, Eyd og sagt: Benjamin, til eigiñ Kvinnu skal eingenn Mann, wtgefa Doottur sijn, til Guds Hwss aller gengu þar, grœtande upphoofu Raddernar, sogdu med Sorgar-Pijn:

2. Israels hærsti HErra GUd! Hvar fyrer slijkt mun skied, a þessum Dege er fækud Israels Foolke med, ad ollu Leite Ettkvijsl ein? Arla nær Morgun biartur skein, took sig upp Foolked tied.

3. Og þar uppbyggde Alltare, eitt i þeim sama Stad, Brenne-Foorn a þvi offrande, og so framveges kvad: Er nockur Stadur hellst sa hier, hvadann ad eingenn Madur er, til HErranns komenn hijngad?

4. Af þvi þar stoor vár Eydur giør, ad hvør ei kiæme Mañ, til DRotteñs i Mizpa dœda ør, deya vijst skyldi hann, vegna Benjamin, ydrast allt, Israels Foolk og sagde sniallt: I Dag wr falla vañ.

5. Kynþaattur eiñ Jsrael i, æ hvernig skulum vier, eiga ad bera oss ad þvi, ad Kvinnur fære sier, þeir epter ordnu. Þvi vorar, þeir skulu ei eignast Dætlurnar, sem svarid hofum hier?

6. Enn framar spurdu: Hvar mun hreint, hier finnast Stadur sa, Jsrael med, sem ei er beint, uppkominn til Mizpa? Allt Foolked tøldu epter þad, og af Jabes i Gilead, sannst eingenn Foolke hiä.

7. Þar fyrer sendu a somu Stund, og sogdu þannig vid, Strijdsmenn ad Tolu tolf Þws-und: Til Jabes fared þid, med Kvinnum og Bornum Karlfoolk allt, klaarlega slaed þar giorvallt. Enn þo i Agt takid.

8. Kvinnur þær sem kiendt hafa Meñ, kast-er deyded allar. Hiä Jabes Foolke fundust eñ, fiogur Hündrud Meyar, hrein Jomfrw vijst var hvor sw Mær, heim til Silo þeir fluttu þær, i Canaan byggd sem bär.

9. Brædlega þvi næst Benjamin, Bodskapeñ giordu þann, af Rimmon Biarge ad til sijn, i Fride kiæme hann; enn sem þeir komu aller þar, wtgaafu þeir þeim Meyarnar, rett sem Tala til rann.

10. Ecke fundu þar fleire þaa, Foolksens Olldwngarner, hvor odrum giorde svara: Sia! Samt hvornig eigum vier, gifta þaa sem nu eru enn, epter, svo þar Benjamins Menn, Arf sijnum hallde hier. 11.

11. Og þeir sögdu ærleg Hœtijd, er DRottenns halldenn good, þar i Silo af Landsens Lijd, sem liggur a þeirre Slood, nordur fra Bethel Austre ad, um þa Vegu ad Sichems Stad, sudur ad Lilbona Lood.

12. Þeim epterordnu soddann Svor, sialfkrafa giordu tia: J Vijngordum ydar sierhvör, i Leyndum hvijla mœ, þegar þier lijted svo til Sanns, Silo Dœtur wtgœnga i Dans, uppstanded aller þœ.

13. Af Silo Dœtrum wr þeim Dans, eina hvör take sier, og so hverfed til yckar Lands; Enn nær ed koma hier, þeirra Fedur vor til og tia: Tilteckt ydar. Vær segium þœ: Vered þeim væglynder.

14. Fra ydur hofum ecke vær, med Adsor Styrialldar, a burtu tekid þijdar þær, þeim til Egtaskapar, wtgefa villdud þær ei þid, þetta kiemur oss par ei vid, ydar Skulld vijst þad var.

15. Benjaminitar bradt til Sanns, sem byriad Rad tilstood, epter Manntale wr þeim Dans, a burt sier tooku Fliood, til sinnar Erfdar hvör foor hreint, heim (sem ad Skriften sær oss greint), og Börger byggdu um Lood.

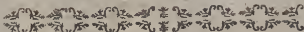
16. Jsrael tryggt a Tijma þeim, til sinnar Ættkvijslar, einn og sierhvör nam hallda heim, hradur. Eñ þañ Tijd var, eingenn Kongur Jsrael i, ecklaust nam giora hvör einn þvi, sem ad rett þotte þar

 17.

17. „ Otugt, Stulde og Eyd=
„ um fraa, O DRottenn! Geim oss
„ vel. Eydur þinn hugga oss æ=
„ tijd maa, ei villtu syndugs Hel,
„ Ydrande Lijkn og Aumum tier,
„ uppreiser þann sem falleñ er, Ast
„ þinne eg oss fel.

18. Laattu mig DROTTENN
þocknast þier, þad mijna Lijfs um̃
Tijd, í Lijfe og Dauda minn
GUD mier, mest vertu
Adstod blijd, so eg þig
lofe um̃ eilijf Ar, Eng=
la og Maña Dyrd=
enn klaar, Utvöld=
um æ med
Lijd.
AMEN.

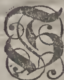
Epi-

Epilogus
Edur
Saungvijsa

Til Alyktunar og Aminningar einfoldum Lesara þessara Psalma.

Ton; HErrä Gud i Himnarike.

So hier wtendast Psalm-Vers fä, sem eg bid mættu vara, christed Ungmenne kanntu sia, kveden af Bók Dómarä.

2. Ydkadu þesse og lærdu Liood, lagstyrd þo heita mege; Epterdæmen þar gefast good, sem gleyma skyllder eige.

3. Fyrermyndaner Frelsarans, fagrar þar margar skyna; Nidurlæging og Hafning hans, „ hier lijka Dæmen syna.

4. „ Þvi JEsus Christur ædstur er, Jsraels sijns Verndare, Doomare, Hertoge „ og Dyrd einber, Drotten vor Naudhiælpare

5. „ Hiaalpar hanns leita Eymdum i,
„ Adstodar hanns so niooter, Uppreisn giøran-
„ de alldrei wr þvi, Anda og Wild haũs mote.

6. „ Siaa hvoriu Trwen megna maa, Maña
„ sem GUde treysta; Yfirgefur hann alldrei
„ þaa, er ei med Glæpum freista.

7. „ Siaa nu Gudrækne, Dead og Dygd,
„ DRotteñs Astvina fordum, er Hiartans syn-
„ du hlijdne og trygd, haũs epter saũleiks Ordum

8. „ Siaa hvorsu Freisting, Sorg og Neyd,
„ samfara Velgeugneñe, Guds Vinur margur
„ graatenn leid, Gud var med þeim i henne.

9. „ Siaa hier Vantrw og Synda Fans,
sem epterfylger Pijna; Illdæma Warwd er til
Sanns, Ondu sett fyrer Pijna.

10. Þau goodu Dæmen elska aatt, øllum þa
Munum betur, eñ hin vondu af øllum Maatt,
ad varast sem þu getur.

11. Siaa hvørsu DRottenns Hefnden haa,
haaleitum medur Rette, Rettar sijns krafde J-
srael aa, aafiell þad hann tilsette.

12.

12. Þegar til Reide hærstaun hann, hardlynder reita naudu, særde þaa allskyns Bol og Bann, Boda hanns sem ei gaadu.

13. Laatum nu þeirra Wijte vier, vel oss minnesstæd vera, og lifa DRottne hlijdner hier, hvervetna hanns Wilia giera.

14. So mun GUd DRottenn elska oss, æ Naad og Myskun heita, og gefa blijdañ Kiærleiks Koss, Koronu Lijssins veita.

15. Þad er, i himneskt leida Lijf, Lijfstunder þegar dvijna, dvijnar þaa Sorg og Kvijda Kijf, Kijf mun oss ekkert pijna.

16. Þegar vorn DRotteñ sælañ sied, siaulfer saaum og glediast, Jaa, Nægdar Giædum GUds Hwss med, glader uñ Eilijfd sediast.

17. Þad ædstu Dyrdar himneskt Hnoss, hrelldum og Naadarþyrstum, veite GUd DRottenn ollum oss, Amen fyrer JEsum Christum.

Heidur þier Hæda sie Fader,
Hiartans af Art Lofid skarte,
Giøf fyrer Lijfsins eilijfa,
Liomande Hliomr þad rome!

E R R A T A.

Pag. 24. Lin. 15. likа les: lijka.
Pag. 37. „ 26. wtelæteſt Orded: kome.
Pag. 65. „ 8. Skiæku l: Skiækiu.

